

פָנִים הַצְדִיקִים

לעדכניםם, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: HB0548410475@gmail.com | 054-8410475

24

ח'יטוב השידורים לראי פרסומות.
מגדולי הרבניים לראי פוליטיקה.

האזין לשידור חי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במייל: HB0548410475@gmail.com | דוא"ל: 054-8410475 | ערך 2000

אם ראשונים כמלכים - האדמו"ר הרב יהושע מאוסטרובא צ"ל

האדמו"ר הרב יהושע מאוסטרובא צ"ל – נולד בשנת ה'תקע"ט (1818). בברית העיד אביו כי בנו הוא נשמת התנא ר' יהושע בן פרחיה. עוד בילדותו נודע בשקדנותו ובהתמדתו. לאחר פטירת אביו בשנת ה'תר"ג (1843) סירב למלא את מקומו בלנטשנה. אולם בעקבות חולן גדול ושיכוניהם רבים מצד ר' ישראלי יצחק קאליש מוואראקה הסכים למלא את מקומו. שם שימש גם בקהילות חדשות סוסנובייך ואוסטרובא. רבים הסתופפו בצלילו. הצדק הרב מנחם מנדל (ה'שרף מקוצק) העיד על רבינו כי דעתו נוחשת בשמיים ומכרעה. שימש בנשיאותו במשך 30 שנים. נפטר ביום שישי ערב שבת קדוש כ"ח ניסן ה'תרל"ג (1873). ח"י-כ"ט שנים. ציונו בורשה. את מקומו מילא חתנו הגדול רבי יצחק יעקב ריבנובייך מביאלא.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה ליב יהודה מלנטשנה. **אשתו:** מרת גיטל (בת ר' צבי מנחם מייזליש מקרקוב מה"ס זכרון צבי מנחם). **בתו:** מרת רחל לביאה (נישאה לאדמו"ר ר' יעקב יצחק ריבנובייך מביאלא – מה"ס דברי בינה). נקראה בשם זה לאחר שהילדים שנולדו לפני נפניהם ורביינו קיבל עיטה מהדד מגדולי הדור לקראו לה שם עצמתי ולכן נקראה בשם נדייר ('לביאה'). **מרבותיו:** אביו, האדמו"ר ר' שלמה ליב יהודה. ר' שלום רוקח מבעלז', ר' ישראלי יצחק קאליש מוואראקה, ר' ישראל פרידמן מרוזין, ר' מנחם מנדל מורגנטוּן (ה'שרף מקוצק), ר' משה מקוביין, רבי מאיר מפרימישלאן. **ספריו:** *יולדות אדם*.

אשר רבינו נולד – השמחה הייתה עצומה. הגיע יום הברית. ציבור גדול התאסף. אביו היה בשמחה עצומה ואף גילה, שהמשיר לבנו את נשמת התנא רבי יהושע בן פרחיה, וכן נתן הרבי לבנו את השם "יהודים". המהוללה היה אביו יהושע. אך את הפריעה הוא עצמו לא הצליח לעשות, ולאחר שההתיגע הרבה זמן לפרווע ולא עלתה בידו, קרא לתלמידיו רבי שמואל שנולדו לפני נפניהם ורביינו קיבל עיטה מהדד מגודל הדור לקראו לה שם עצמתי ולכן נקראה בשם נדייר ('לביאה'). אביו מגש עם עוגת זנబיל, והסתובב בין העולם כשהוא עצמו מחלק להם עוגות וויסקי לשתייה. באמצעות חלאות הכלבוד נשמעה לפטע עזקה גדולה: "הצילו! הילד גועע למוטות!". מיותר לתאר את הרעש שההיינעה המרה עשתה. כל החסידים קמו בבהלה ממוקם, אבל הרבי, אבי התינוק הרגיע את כולם והמשיר לחלק מקודם עוגות ושתיה. לאחר שכולם התכבדו, ציווה הרבי להביא לפניו את הילד ואמר: "למה הנכם מבלבלים את הראש, וכי מה חסר ליילך, הוא רק עיף מקבלת על מלכות שמיים שרך זה עתה יכול על עצמו". החזירו אותו לאימו. ואכן לאט-לאט פתח הילד את עיניו, והזיז את כל אבריו. ובכמה הזרמנות היה רבי שמואל שניאור צועק: "יהודים, אני מעיד, שכן נעשתה תחיה המתים!". (תורת הרה"ק מלענטניא עמ' רמ"ח)

הרב משה חי קליגסברג חתן הרה"ק רשל' מלענטניא צ"ל ספר, כי גיטו (רבינו) בן יחידו של חותנו, קודם שבא בקשרי תנאים, שלחו מחו את הרה"צ רבי שמואל שנעוווער בעל רמותים צופים לענטניאן, לבחון את רבינו, והוא אז יلد ולמד בחדר, וציווה שלימד את המשנה, והתחל ר宾ו למדוד, ואמר: "התקין רבנן גמליאל ההזקן", (כלומר, שרבנן גמליאל תיקין את הזקן), אשר כל אומה ולשון לא ישלוט בה. וצווות עליו ר' שמואל: "די עם הארץ". ונכנס הילד לאביו הקדושosoiper לו את הפירוש שהוא אמר במסנה, ואשר ר' שמואל עזק עליו והגידו כעם הארץ. ואז קרא אבי הקדוש להרה"צ ר' שמואל ואמר לו: "איןכם יודעים מה שהוא רואה, שיריה ח"ז גידרת המלכות על זה, ובזה הפירוש המתיק הדבר". וגם התבטה בתהפלות: "לא ידעתי כי יהושע עלי יש לו השגה ב"ג תיקוני דיקנא קדישא, ואני מבטיח לכם שתאתם תעמדו עד כל היום תחת פתחו, קודם שתוכלו להיכנס אליו". ואח"כ כשנעשה רבינו למנהיג ישראל, בא הרה"צ ר' שמואל לסאנכאיז' ועמד תחת פתחו כל היום, לק"י דברי רבו ואביו הקדוש ז"ע. (קרני ראמ, להגרא"מ ריבנובייך, עמ' יט")

בעת שנפטר אבי הקדוש מלענטניאן, רבינו לא רצה להנהיג את העדה בטעמיו: "כמה יסורים וצורות עברו על אבי הקדוש, עד שנעשה רבי, ואני בלי יסורים תיכוף אני רב?!" ואמר לחסידי אבי את אותן הדברים, וסימן: "אבל קשה עלי פרידתכם, שתיפרדו איש מרעהו, על כן אני מבקש שנישען כלנו לצדיק אחד". ובוחר באדמו"ר הרק' מוואראקה ר' ישראלי יצחק קאליש. ואמר שגן הוא יسع לשם, וכן היה שריבון נסע לוואראקה. ואח"כ כשרצחה לנסוע ממש, אמר לו האדמו"ר מוואראקה, שהוא מוכרת להנהיג את העדה. רבינו לא רצה בשום אופן לקבל זאת. אז אמר לו הרבי מוואראקה כי אם הוא לא יקבל עלי הנהיג העדה – הוא לא יאריך ימים. ואף על פי כן לא יכול רבינו זאת ונסע לדרכו. וכשבא לק"ק שעדרליך, חלה מאד, ובא גם הרבי מוואראקה לשעדליך לבקרו, ושם אמר לו שוב, שמכורח לקבל עלי הנהיג העדה, ורבינו קיבל עלי הרבנות. וחזר לבריאותו מכודם. (תורת הרה"ק מלענטניא עמ' רנ"ב)

רב' משה קסטנובים מתושבי ביאלא ספר, כי אחד מידיו הנוכרים שהיה מפקד בצבא איבד את ארנקו ובו תעוזות חשובות וכן כספים רבים, וחשש היה, שהוא ימצא יהודי את הארנק ולא ייחזר לו. בעצת יועציו פנה וביקש ממנו לבוא אליו אל הרבי הגדול כדי שהוא יجوز בחרם על מי שמצא את הארנק שייחזר אליו לבער. ר' משה החליט לנסוע אליו לגודל צדיק הדור בקוצק, שכן שמו של ה'שרף מקוצק', ר' מנחם מנדל מורגנטוּן היה נפוץ בעולם כולו. אולם כשהגיעו לשם ונודע להרה"ק מקוצק שר' משה הוא מחסידיו של רבינו, שהtaggor אותה שעה בסוסנובייך, טען כלפים: "מדוע איןכם נוסעים לsusenboiz?".

בתשובה לטענתו ר' משה שרבו איינו ידוע בעולם, ספר הרה"ק מקוצק בשבחו של רבינו וגילה, כי בראש השנה התאספו כמה מצדיקין הדור לפניו בית דין של מעלה וטענו כי **כשל כוח הסבל של מצוקת הגלות**, ורצו לדחוק את הקץ. מובן, שהיו מימיינים ומושמאליים, אולם לפעתם פינו ככל את הדריך לאברך אחד שבא להכריע את הקף, ואמר כי הוא איינו מסכים לכך, שעיל ידי דחיקת הקץ ילכו לאיבוד כמה כמו יהודים, כי לא יוכל לסביר את הנסיבות, אם יבואו עליהם בפעם אחת בזמן קצר. ה'שרף מקוצק אמר, כי האברך הקדוש הזה, שהוא רבינו, הכריע בדעתו את כל הצדיקים, ואם כן **כימעלת אין מחשיבים** אותו לרביב' קטן. (סיפורו ב"ד של מעלה, עמ' כ)

מעשה באדם אחד מזרים שנקנס אצל צדיק אחד. ציווה עליו אותו צדיק לרכוש קרטייס הגרלה, וזהה בעשרות אלפי רובל. שב האיש אל הצדיק וסיפר לו זאת, ונענה אותו צדיק, אין כוונתי 'זה', ציווה עליו לשוב ולרכוש קרטייס נוסף, והפעם זכה בחמשים אלף רובל. מאז נקרא שמו בפי תושבי עירו 'הנגיד החדש'. פעם אחת שהה איש בבית פלוני, ושובע, כי בבית הסמור נמצא רב. היה זה הרה"ק רב' יהושע מאוסטרובא צ"ל. 'הנגיד החדש' היה חbosך רך בכיפה, וכובעו העליון לא היה אצלו, וכך נכנס לר宾ו וננתן לו את ידו לשולחן. שאל הר宾: "מי זה?". אמרו לו 'הנגיד החדש'. נזרק מפיו הקדוש, 'הענין היישן', ור' לעשה עני מדוכה... (בישישים חכמה להרנו'ג ווינטרוב, עמ' קנו'א)

הרב המקובל יחיא צאלח זצ"ל המכונה מהרי"ץ. נולד בצענאה בירת תימן בחשוון ה'תע"ה (1715) לאחר תפילותיה ותchanohnah של אמו לזכות לבן זכר אשר היה צדיק ויאיר את עני ישראל בתורה. כשנולד על ידו שמה פר שמן. ועמדו להתפלל, אמרה לפניו: "ריבונו של עולם, עשה למען שמר הגודול והקדוש, ויהיה הבן הזה תלמיד חכם גדול, ויצא שמו וטבעו בעולם, וצדיק יסוד עולם. עשה למען שמר, עשה למען ימינך, עשה למען תורהך, עשה למען קדושתך". באotta שעה הקיפה על הילד ועל השמן שבע פעמים,omid' ירד ניצוץ של אש מן השמים ונכנסה בתוך פר השמן, והבינה שהתקבלה תפילה העמدة והשכלה את השמן ליד.

ミילדות ניכר בגודלו ובחכיפותיו ונחשב כעלוי, שקד על לימוד התורה: מקרא משנה, תלמוד, הלכות, אגדות, זהור וקבלה והיה בקי בשמות הקודש. היה אהוב ומקובל על כל בני דורו. שמעו הגיע עד הוהי ואף החיד"א התכתב עמו. בנה מספסו את ביה"כ חדש וקבע בו ישיבה בשם ישיבת מהרי"ץ. ענוותן וחסיד. השכין שלום בין איש לאשתו, בין אדם לחברו, ובין ישראל לאביהם שבשמים. ברוח מפני המחלוקת מפני האש. לפרשתו עסק תחילת במלאת הצופות, ולאחר מכן בכתיבת ספרי תורה, תפילים ומצוות. את רבנותו נהג באהבה וחיבבה לבני עדתו, ולא חס על כבודו. פועל גדולות ונוצאות להעמיד הדת על תילתה. התענה 40 ימים ב כדי להעמיד טעמי התורה על אמיתותם והתפרנס בכל תימן גאון, כל הלומד בספריו יראה באיזו ענווה ובאיוזו יראת כבוד הוא דין בספריו הפוסקים, וגם אם היה מאחרוני האחראים ואפילו מבני דורו. אף כשהוא משיג או חולק עליהם, הוא מקדים לומר: "זאני עפר גלוין", "אחר לחיכת עפר גלוין", "ולי עבדו קשה", וכחנה רבות. שימוש כשותח ובודק. בשנת ה'תק"ח (1748) החל לשמש כאב"ד ועד פטירתו שימש כדין, ראב"ד ורב ראשי לכל יהדות תימן. סמכותו בהלכה פשטה בכל ערי תימן, ובתשובותיו מצוטטים ספרי הלכה רבים, אשכנזים וספרדים אחד. נפטר בשבת פרשת קדושים כ"ח ניסן ה'תקס"ה (1805) בזמן תפילת מנחה. ח' כ-90 שנים.

סבא: ר' דוד קאפק (מצד אמו). **אבי:** ר' יוסף. **בני:** ר' אברהם (滿לא מקומו), ר' יהודה ור' יוסף. וכולם היו ת"ח מופלים. **בתו:** מרת לולה. **מתלמידיו:** הגאנונים ר' אברהם צאלח (בנו), ר' יוסף אלקארה, ר' דוד רצabi. **מרבתו:** הגאנונים אביו - ר' יוסף, סבו - ר' צאלח, ר' יהודה צעד. ר' דוד משרקי מזרחי (בעל השטייל זיתים על הש"ע), ר' יחיא אלעראקי הכהן. **מחיבוריו:** פועלות צדיק - ש"ת (3 חלקים) יזכה תודה - הלכות שחיטה וטרפות חלק הדקדוק. על ענייני המסורת והדקדוק שבחומש עץ חיים. פירוש לסידור התפילה התימני (תכלאל) • **שושנת המלך** - פירוש לש"ע או"ח שער קדושה - על ש"ע י"ד זבח תודה - על הלכות שחיטה בש"ע.

ב עיר צנעא התמנה למושל קצין בשם אלקאצ'י יחיא צאלח אלכסט, שהיה עיוור בעינו הימנית. באו אליו הגאים ואמרו לו: "לא יתק שמו של ראש היהודים יחיא צאלח, יהיה כשר. זוהי פגעה בכבוד ובמעמדך הרם!". חמתו בערה בו וציווה לקרוא לרביבנו. משהגיא לפניו אמר לו: "אי אפשר שייהו שמותינו שוים, מוכרת אתה לשנות את שמר". ענה לו הרב: "זה שמי לעולם ואני יכול לשנותו. אבל אם רצונך, שנה את שמר אתה". כעס עליו המושל ואמר לו: "עיוור וחסר דעת, דע שמה שאמרתי אין לשנות". אמר לו מהרי"ץ: "מומ שבר אל תגיד. אני עיוור בשמאלית ואתת עיוור בימנית". (רבינו התעורר בעקבות תפילה בזמן עצירת גשם, כשהטיח דברים כלפי מעלה). אמר לו: "כא החוצה ושב ברחווב, עד שאפסוק את דינך". ענה לו הרב: "כן עשה כאשר דברת".

אותו היום היה ערב שבת, וכוננותו של המושל הייתה לעכבר אותו עד הערב כדי לଘור לחולל את השבת. מהרי"ץ אמר שם קדוש ויחד "יהודים נוראים, ומוכחו זה נוצר במקומו אדם כדמותו, והוא הילך לטבל כמנגן, ואחר הצערים הילך לבית-הכנסת ללימוד זוהר ושיר השירים וקבלה שבת ותפילה ערבית. והקצין פותח את החלון בכל עת לראות אם הוא יושב שם או לא, ואכן הוא רואה שם ולא ידע כי בפועל אינו שם. (**הרב מלבד גודלו וגאונותו בכל חלק התורה הקדושה, היה לו יד ושם גם בנטורות ובשותות קדושים**).

בצאת מהרי"ץ מביה"כ לקdash קידושليل שבת, ללח את הкус בידו וכיון דעתו נגד אותו רשות. הרב כתב עליו נכנס המושל לבית-הכנסת ומשיב שם נהרס המבנה ונפל כשראשו למיטה ורגליו תלויות למעלה, ונעשה ראשו ואוזניו ועיניו ופיו ונחיריו וזקנו מטונפים. הוא צעק עזקה מרה, ובאו כל בני הבית, רחץ אותו וניקו אותו. אמר להם: "כמדומה לי", שזה בעoon האיש יחיא צאלח היהודי, שעיכבתו אותו מלילך לשומר שבת הכהלתו". מיד פנו לדמות הרב ואמרו לו שילך ויחזור ביום ראשון למושל יחיא צאלח אלכסט ואז נעלמה אותה הדמות.

במוצ'ש, בא רבינו להבדיל על הכל. לפני הכהלתו מונחת שעווה ותחתיה בסיס נוחות. הרב כתב עליו את שם הקצין והדליקה, והניח את המחת כנדגה, והתחל להבדיל על הכל. כשהגיעו לומר: "וכל היועץ עליינו ועל עמר... בין שהוא בן ברית ובין שאינו בן ברית", כיון נגד ליבו של אותו מושל, וללח את המחת בידו והכניסו אותה בשעווה ואומר: "למען שמר, אבוז, בלבלו, בטלו, גדע, נתכו, הכריתו, החרימו, השמידו, הכהיד, הפר עצטו, קלקל מחשבתו, כדכתיב: 'ישוב עמלו בראשו ועל קודקודי חמסו ירד'. ועל כל מיליה תקע את המחת וכיון על המושל

באotta השעה המושל צעק ואמר שהוא מרגיש שמחטים נוכנים בברשו, ובני הבית נבhallו ולא ידעו במה להושיעו. קר עשה רבינו במשר חז' שעה ולאחר מכן כיבת השעווה ומיד מת המושל וכל אנשי ביתו בכו. לאחר כרבע שעה חזר הרב והדליק את השעווה, ורוח המושל שבה אליו ושםחו בני-ביתו. לאחר מכן חזר רבינו לומר: "וכל היועץ עליינו...". שוב ללח את המחת כבראונה וכוכן כנדג אותו רשות. ושוב החל המושל לצעק: "זוי, זמר ממותת" קר עשה רבינו כל הלילה. כשללה השחר, כיבת רבינו את השעווה והפליה לארץ ואמרה: "כן יאבדו כל אויבך ה', יתמו חטאיך מן הארץ ורשעים עד אין רצוי נפשי את ה' הלוליה". באotta שעה מת המושל יחיא צאלח.

האדמו"ר רבי אהרן הכהן רוזנפולד זצ"ל מפינסק-קארליין זצ"ל - נולד בירושלים בתאריך ב' של ר"ה התרפ"ז (1926). נקרא בשם עלי שם אהרן הכהן מכיוון שברית המילה התקיימה ביום הכיפורים. עוד בעודו נער, ניכר בעיניו כל רואין את הנגגותו המופלאות: אהבת התורה שבו, הענווה, כבוד האב המופלג. חוט של חסד ומידות תרומות אפפו אותו ואת דמותו ונודע כמתמיד עצום ועובד ה' מופלא. למד בשישות 'ח'י עולם' וקרליין' בירושלים.

כל שנותיו הרבץ תורה לרבים, וכיון מגיד שיעור בשיבת 'עץ חיים' ובישיבות בעלי הארץ ובלגיה. בשנת ה'תשנ"א (1990) הוכתר כדמו"ר לעדת חסידי פינסק-קרליין. והמשיך בדרך ההנאה שינק מרבו ר' יוחנן. דהינו כונה, השתפות הנפש, דבקות נפלאה והתלהבות בתפילה. הקפיד לעמוד על רגליו בمشך כל התפילה, ואף בימי חוליו. התמיד בלימוד התורה וניצל כל רגע נתון. הדגיש את החשיבות של 'זמן' והתריע על בזבוז הזמן ולימוד התורה.

אלפים שיחרו לפתחו להתבשם מאורו ושיחות קדשו. נודע בגודל כוחו לעורר לבבות ישראל והתפרנסםصدق נשבג הפועל ישועות בקרוב הארץ. כל צרה בקרוב העם המשישה את לבבו.ليل פטירתו של רבו, ר' יוחנן פרלוב, הקיץ רבינו משנתו לפטע בעתה. הוא חש לבית המדרש ופתח חומש כדי לעמוד על טיב החדרה, כדרכו במרקירים אלו, והנה לחדרתו נפתח החומש במיללים 'וידום אהרן'. הוא הסיק מכך כי נשבה ארון הקודש ואכן כך התגללה. נפטרليل שבת קודש פרשת שמיני (בפרשת השבעה בה מופיע הפסוק: "וַיָּדַם אֶחָרָן" ויקרא, ג) כ"ח ניסן ה'תשס"א (2001). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות שבירושלים. בנו, ר' אריה נבחר ממשיר דרכו.

אביו: ר' יצחק מנשה. **אמו:** מרת הדס (בתו של רבי יהושע העשיל הליטובסקי). **בנותיו:** יוכבד מונטשע (זיווג ראשון- בת דודו ר' חיים ישראל הליטובסקי), אלמנתו של ר' צבי הלברטאטם. **בניו:** חמישה ילדים מזיווג ראשון- ר' אשר, ר' יצחק מנשה, ר' אריה. **מרבותיו:** ר' יוחנן פרלוב מקרליין, ר' אברהם אלימלך מקרליין.

מספריו: *אורחות אהרן*- על התורה, מoadים וענינים חינוך. **OPYR:** אף אברך ירושמי, כי אחרי באו בברית האירוסין נכנס אל רבינו להתברך בברכת מזל טוב, הצדיק קיבלו כדרכו בקדוש במאור פנים בחביבות יתרה, שנפננה לлечט שאלו רבינו: "למה אין לובש מעיל בימי טבת הקרים?", הריכן הלה את ראשונה ונטל את מעילו והוא ונתנו במתנה לחתן, שניסה להתנגד אך ללא הוועיל. וכן קרה לא אחת, שהיה רבנו נתן צעיף לחברו, שראה, כי אין לובש כובע ואינו מוגן מפני הקור...

B אחד מסמעותיו של רבינו לעת זקנותו נקלע לישוב אחד, וארע לפטע, שהיה נזקן לנקיון. לא אבה רבינו להיכנס לבית-מדרשה המקומי מפני כבודו של בית המדרש, וגמר אומר לעלות לבניין מגורים. שירך רבינו את רגליו ועלה לקומה הראשונה והקש בדלת, נפתחה הדלת ע"י איש גס רוח, משמעו את הבקשה, החל לשפוך עליו קיתונות של גערות וגירושו בקהלות ובבשות פנים. חזר רבינו על עקבותיו, והחל לשחק רגליו החולות והתברר, כי לא היה תהה מיישבת בדיירים, קר שהחצר לעלות לקומה נספתה. עוזו עולה מדרגה אחר מדרגה מתנשם ומתרנשף מכובד המאמץ, ובו לווייתו שומע, כי שפטו רבינו ממלאות משה, הייתה את אוזנו כאפרסת, ונדהם לשמעו את רבינו חוזר שוב ושוב: "תמלח לו ה' למי שמצער לי, מחול לו. תמלח לו ה', מחול לו".

G עם אחת התהלהך רבינו ברחובה של עיר והבחין בשני ילדים, העומדים וממתינים שעיבירו אותם את הכביש, ניגש רבינו נטלים בידיהם והחל להעבירם את הכביש. משמשו בקדוש לא יכול לסבול זאת וביקש לרביינו, כי יניח לו להעבירם את הכביש, על קר השיב לו רבינו: "ותפילין, אתה גם מנייח במקומי?".

G עם נראה רבינו במנעלים חדשים לרגליו بعد הקודמים לא היו במצב גrhoע כל כך. התפלאו בני המשפה, כי נודע רבינו כמסתפק במעט וכאיינו מהה לרכוש דברים חדשים... הרצו בפנוי את התמייה ורבינו עננה ברגש: "לא הרחק מכאן פתח אברך אחד חנות געלים למחייתו והבחןתי כי איינו רואה סימן ברכה. הרגשתי בנפשי צורך ולעודדו, ולכך רכשתי אצליו זוג נעליים כדי לשמשו".

B אחד מימי ערבו פסחים, בא לפני רבינו אברך שבור ודמעתו על חייו, מתנצל הוא בפני רבינו, כי אכן אינו מכירו, אך מרגיש הינו, כי הוא צריך לשפוך את מר נפשו. היא סיפר כי התברך במשפחה ברוחת ילדים וכולם תינוקות ועלוי ימים, ולפni מספר שבועות עד מהذا זוגתו והודיעה נחרצת כי השנה ד' לה בטיפול היומיומי בגדילו הילדים, ואין דמנה עימה לעובdot הינקיון לפסת, ועל כן מטילה את כל בעבודות הינקיון והכנה לפסת על כתפי הרכות. זה כמו שבועות, שעומד מהבוקר עד הלילה ונקרע מהעבדות המפרכות שלא הורגלו בהם, ולא רק זאת, אלא גם הבית צר מהכיל, ואין מצלי לעשות מואמה מרוב אי הסדר השורר בבית וקרוב הוא לסת' התמוטות.

עמד רבינו והיטה אוזן תוך ירידת לפרטים הקטנים בהשתאות כנה, מנחם ותומך ומאץ ברכיים כשלות. עברב פסח בבורקו של יומם מזמן האברך בבית רבינו, והנה בא לקרותו רבינו בצהלה וב��בר פנים יפות, תוך שהוא עננה אליו: "הלא עבדת בערבי פסחים עבודה מיגעת ומפרקת, חשבת, כי מגיע לך קצת תגמול. הנה קניתי לך טלית מהודרת והשחלת' בעצמי את הציציות, גם אביא לך ג' מצות משליל הסדר". פני האברך או, עניין זרחו באשר בראותו כי יש מישחו שקרוב ללבו, שמשתף ומרגש בקשיים העוברים עליו. "מה אומר ומה אדר" - מס'ם האברך - "אותה שנה ערכתא את ליל הסדר בהתרומות הנפש והמוחין, ובשםחה מיוחדת".

אם ראשונים כמלכים - הרב אהרן הכהן רוזנפֿילד צ"ל מפינסֿק קאַרלִין

האדמו"ר רב אהרן הכהן רוזנפֿילד צ"ל מפינסֿק-קאַרלִין צ"ל - נולד בירושלים בתאריך ב' של ר'ה ה'תרפ"ז (1926). נקרא בשם על שם אהרן הכהן מכיוון שברית המילה התקיימה ביום הכיפורים. עוד בעודו נער, ניכר עבini את הנגגותו המופלאות: אהבת התורה שבו, הענווה, כבוד האב המופלג. חוט של חסד ומידות תרומות אפּוֹו אָוֹתָו וְאֶת דָמָתוֹ וְנוֹדוֹעַ כִּמְתָמִיד עַצּוֹם וְעוֹבֵד ה' מוֹפָלָא. למד בישיבות 'ח'י' עולם' ו'קרלין' בירושלים.

כל שנותיו הרביץ תורה לרבים, וכיון מגיד שיעור בישיבת 'ע'ז חיים' ובישיבות בעלז' בארץ ובלגיה. בשנת ה'תשנ"א (1990) הוכתר כדמו"ר לעדת חסידי פינסֿק-קאַרלִין. והמשיך בדרך ההנאה שיניק מרבו ר' יוחנן. דהינו כונה, השתקפות הנפש, דבקות נפלאה והתלהבות בתפילה. הקפיד לעמוד על רגליו במשך כל התפילה, ואף בימי חוליו. התמיד בלימוד התורה וניצל כל רגע נתון. הדגיש את החשיבות של 'זמן' והתריע על בזבוז הזמן ולימוד התורה.

אלפים שיחרו לפתחו להתבשם מאורו ושיחות קדשו. נודע בגודל כוחו לעורר לבבות ישראל והתפרנסםצדיק נשבג הפועל ישועות בקרב הארץ. כל צרה בקרב העם המיסה את לבבו.ليل פטירתו של רבו, ר' יוחנן פרלוב, הקיץ רביינו משנתו לפתע בעיטה. הוא חש לבית המדרש ופתח חומש כדי לעמוד על טיב החרדה, כדרכו במקרים אלו, והנה לחדרתו נפתח החומש במילימ' י'זdom אהרן'. הוא הסיק מכך כי נשבה ארון הקודש ואכן כך התגלה. נפטרليل שבת קודש פרשת שמיני (בפרשタ השבוע בה מופיע הפסוק: "וַיַּדַּמֵּם אֶחָרָיו" ויקרא י, ג) כ"ח ניסן ה'תשס"א (2001). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות שבירושלים. בנו, ר' אריה נבחר כמשיך דרכו.

אבינו: ר' יצחק מנשה. **אמנו:** מרת הדס (בתו של רבינו יהושע העשיל הלטובסקי). **בנותינו:** יוכבד מונטשע (זיווג ראשון- בת דודו ר' חיים ישראל הלטובסקי), אלמנתו של ר' צבי הלברטשטיין. **בנינו:** חמישה ילדים מזיווג ראשון- ר' אשר, ר' יצחק מנשה, ר' אריה. **מרבתו:** ר' יוחנן פרלוב מקרלין, ר' אברהם אלימלך מקרלין.

מספריו: אורות אהרן על התורה, מועדים וענינים חיוניים.

באחד הימים התקשרה אלמנה מרת נפש לבתו של רבנו וגוללה את מר ליבנה, כי מאז פטירתה בעלה נע ביתה כספינה בלב ים, והנה זה בנה הגadol עליו תלתה תקוותייה, החל מגלה סימני ריפוי לימודי, ולכן חשה היא מאד לעתידו. רבנו מעולם לא הכיר את המשפחה, אך זה לא מנע ממנו מה להשיב לה על אתרה: "אמר ר' בנך שיבוא אצל מחר". למחורת בא הבוחר לבית רבנו, והצדיק אומר לו: "שמע בני, זה זמן רב אין לי חברותא לבבי בשעות הערב. שמא תואיל להיות לי חברותא?".

ניצב הבוחר כלאאמין ובניע ראש הביע את הסכמתו. מאז היה רבנו לומד עמו בחברותא דבר יום, כshed מהירה חודרת השפעת הלימוד על נפשו ועל פניו נראים ניצנים של שני. לעת שבת בא לבית אמו, וראה זה פלא, ברוב חן נihil את סעודות השבת, הטה אוזני בסבלנות לסייעיהם של אחיו הצעריים ולרחשי לבם, ואף ניחם וחיזק, ממש כמו אב... ראתה האם, הזילה דמעת גיל. החלה לדובבו בעקביפין ברצונה לדעת מה ארע, שה לה כמייח לפי תונמו, שבחור בו הרבי לחברותא, אחר שזמן רב عمل על חיפוש חברותא לשעות הערב...

אחר השבת בא לבית רבנו, נקשה על הדלת ואמרה: "חשבת שפניתי לאדמו"ר, גילתי שפניתי למלאך! הרבי העניק לי בן חדש". מי איז היה רבנו לאב המשפחה, נטל על כתפיו לנלה את כל ענייני הנהגת הבית, חינוך היתומים, לדבר עם מורייהם, ולחזון אוטם ולימוד עמם שיעור דבר יום ביוומו. והוא חשה וידעת כי כען יכול המערבי הוא אכן, ובהתאם לזה היא פוקדת את מעון קדשו כמעט יום ביוומו בכל עת אשר צר לה, מבקשת יעוץ והדרכה על כל צעד וועל.

הليمודים עם בחור זה נמשכו זמן רב, ורבנו הקפיד מאד על שעת לימוד זו. על אף סדר יומו העמוס והגדוש, שיעוריו הרביט, וקיבלה קהל וכו'. בינויו אחד מנכדי, עזב את אולם השמחות תיכף אחר החופה והתיישב לylimודו הקבוע עם הבוחר... פעם אחת שהה יום שלם בירושלים, וגם למחורת הוצרך לשחות בה. יצאו לו, למען לא יצטרך הצדיק לשוב למחורת, ללון בירושלים. לשם דברים אלו אמר: "כיצד אשר פה והלא יש לי חברותא בבני-ברק?!".

מעשה היה בימי חורפו עת נסע רבנו לשבות שבת באטראה קדישא מירון. בערב שבת בא בסביבתם זקן חוליה ומודנה, שהפייצ' סביבו צחנה נוראה שלא ניתן היה לעמוד בפניה. בעוד הכל נפנין הימנו לצדדין, קרב אליו רבנו הניח יד אהבת על כתפיו, והחל מגלאל עמו בשיחה. ארשת עוג התפשטה על פניו המעוגת של הקשי, והוא החל מספר לרבענו מהרהוריו ליבו העוגמים... לא היה קץ לאושרו.

"יש לך היכן לישון?", שאלו רבנו בסויום השיחה. "לא!", השיב האיש, "אה!", זרחו פניו של רבנו. "mobא בהלהה, שאל לו לאדם לישון יחידי בחדר. הנה אני נמצא כאן ואיש אינן ישן עמי בחדרי. אין זאת אלא כי נשלהת כדי להיות לי לשותך בחדרי..."... וזו את למורת העובדה, כי רבנו היה חוליה באסטמה והיה דקוק לאויר דר נוקי, סיידר לו רבנו לקשי החולני מיטה בחדרו שלו...>.

סיפור אחד מתלמידי רבנו בכל יורה דעה, כי פעם נכנם ובא יהודִי קשה יומם להיכל הכלול, והסיח את לבבו השbor לפני ראש הכלול, הוא רבינו, על גודל מצוקתו וענינותו הרבהה. לא היסס רבנו ועל אתר הוציא מחיקו מעטפה, המכילה צ'ק, שקיבל אותו היום מהנהלת הכלול כמשמעות של חדש שלם ומוסרה בשלימותה לידי האיש המאושר...

הרב משה הלברשטאם זצ"ל – נולד בעיר טשקלואו (טשאקווא) שבגליציה ב-ח' ניסן התרצ"ב (1932). בהיותו בן שלוש עלה לארץ ישראל עם משפחתו. בשנות ילדותו למד בת"ת 'תורה ויראה' בירושלים והתבלט כבר אז בכישרונו ובחכיפות שלו. את ילדותו ושנות נעוריו נאלץ לעבור לבדו, כאשר אביו נפטר בארא"ב והוא הגיע לירושלים וגדל בתנאי מצוקה קשים.

בבחרותו למד בישיבת 'בית אברהם'-סולנים והיה מבחורי התלמידים ואחר כך בישיבת חכמי לובלין בבני ברק. בימי אברכותו התמיד בתורה בכלל 'תביב' ירושלים, שם נודע בשקדתו העצומה והمولגת. במשך שנים רבות שנה הורה בישיבת "בית יוסף צבי דושינסקי". בשנות ה'תשכ"ב (1961) מונה לראש ישיבה בישיבת "דרכי חיים" – טשאקווא. בשנות ה'תשכ"ז (1966) מונה כמורה צדק בולט ודין בבד"ץ של העדה החרדית בירושלים.

הסמיר להוראה מאות רבנים. שימש בתפקידים רבים ועמד בראש כולל חבת ירושלים, התומך בעני הארץ. שימש כסמכות הרוחנית העליונה של ארגון הצלה ישראל, של בית הרפואה ביקור חולים ושל המרכז הרפואי צדק. פעל רבות גם בעניינים ציבוריים ובמעשי צדקה וחסד. יהודים רבים פנו אליו הצידיק בכל העניינים ומכל גוני הקשת. נפטר ב-כ"ח ניסן ה'תשס"ו (2006) לאחר שלקה בלבו וכעבור מספר שעות נתבקש בבית עולמו. חי-כ-74 שנים. ציינו בהר-הציתים בירושלים.

אביו: ר' יעקב (האדמו"ר מטשקלואו). **אמו:** בתו של האדמו"ר ר' שלום משאץ. **מרובותינו:** ר' שלום נח ברזובסקי זצ"ל, ר' יהודה הורוויץ מדז'יקוב זצ"ל, ר' שמואל הלוי וואזרנער זצ"ל. **מאחיו:** ר' מאיר (האדמו"ר מטשאקווא בני ברק), ר' נפתלי (האדמו"ר מטשקלואו). **אשתו:** בתו של ר' הלל שלציגר (נישא בשנות ה'תש"ב). **בניו:** ר' יקותיאל זלמן (אבדי"ק טשאקווא בארץות הברית), ר' שמעון שמואל (ראש כולל דברי משה). **חתנו:** ר' מתתיהו דיטиш (רבה של שכונת רמת שלמה בירושלים ונשיא המרכז לרפואה לאור halacha מכון יד הרמ"ה), ר' דב גולדדריגן (רב ביה"ג "היכל אהרן" בשכונת אהו). **ספריו:** *דרכי משה – שות"*.

ר בין ראה במרת חייו להסמיר מורי הורה בישראל. כל אברך, שהיה נבחן אצל להוראה, היו אביו וחוותן האברך מקבלים שיחת טלפון אישית מהצדיק, שהוא מסוף להם ומחם את ליבם, כיצד הצליח בנו או חתנו לעמוד ב מבחון, ומהווע דעתו, כי נשקי לו עתיד מזהיר בעולם הורה. כל זאת עשה כדי להגיד לאות כבוד האברכים בעני בני משפחותיהם, ע"מ שיתנו להם את התמיכה המשפחתיה הדרישה להמשך הדרך, ואגב אורחא גם לעודד את האברכים עצם, שלבת ישותו לשם עמי הורים או חוותיהם על דבר השיחה שהתקבלה מהצדיק. נקל להבין מה חוללו טלפונים אלו.

ל לפני שנים רבות הגיעו רבניתו רבנית חשובה, שהתאלמנה מבعلا, ואחד מבניה סירב להשكيיע בלימודי. היא הופיעה בيتها של הרב עם הילד, הרב נעה על אתר ואמר לידי: "నכון שאתה אוהב לאסוף בולמים?". הנער המופתע השיב בחוויב. מיד אמר לו רביינו: "אני מקבל בולמים עם מעטפות מכל העולם, אם תתמיד בלימודיך – ואקבל דיווח עלך, תתקבל בכל הזדמנויות מספר בולמים חשובים מדיניות שונות". כך הפרק רביינו לאספן בעברות ההזקקות הרוחניות של נער יתום.

מ אחר שבקש רביינו לעודד רבות את חברי הספרים לפיק מערב להסכנות, שנתן הצדיק לכל מי שבקש ממנו, היה רביינו רוכש מאותן אברך עוד שורה ספרים מהמהדורה הראשונה, כדי לעודדו להוציאו עוד ועוד ספרים נוספים.

ג עם, מטור פעמים רבות, התעסק ר' משה בעבו חתן וכלה יתומה ומסר את נפשו **בכל העניינים, הן בעין הממון והן בשאר הסידורים מהחל עד כלה**. והנה בעת שחקלו בני המשפחה את ההזמנות, משומם מה נשכח מהם להזמן את רביינו, ורק ממש סמור לחthonה נזכר כי שכחו לתת הזמן ל"אבי" השמחה רביינו זצ"ל. מיד הם הגיעו בהלה וביקשו את מחילתו כי שכחו להם רביינו בחודוה: "למחול – וודאי שאני מוחל, אבל בכל זאת קפideal ליעליהם". "מדוע?", נבהלו. ועל כך השיבם רביינו: "מדוע לא נתתם לי, שאני אחلك אישית את כל ההזמנות, הרי זו שמחה של...".

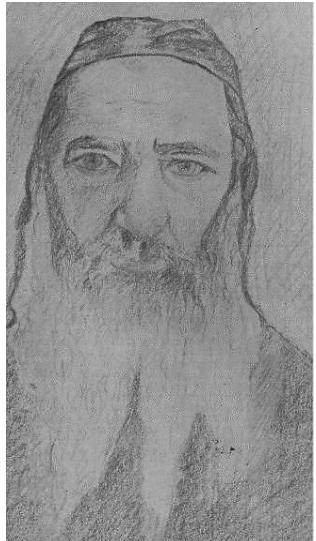
הרת' המתגוררת בשכונת הרב מספרת: "היה يوم שישי קצר ולחוץ,ניסיתי להשתלט על עבודות הבית והחלטתי להcin את פליטת השבת מוקדם יותר. הרמתי את הסירים במטרה להניחם על השיש למספר דקות, ששלפעה הבחנותו ברטוב הבשרי של הגולש אל- סיר הדגים. בשර ודגים יחד, מה עושים?! פונים למורה לרב' משה בשאלת והתשובה לא בושחה לבוא- **הדגים אסורים**. השעה דחקרה הייתה, לא היה לי פנאי לחשב על הדגים. דקה לפני הצפוף, המעד על כניסה השבת, נשמעו נקישות בדלת. **להפתעתו שליח מבית הרב הביא קדרה עם דגים מבושלים מעלי ניחוח. (הסיפורים מעובדים מטער הספר 'משה ועד משה')**

אם ראשונים פמלאכיס - הרב משה פאליר זצ"ל

הרה"ק רבי משה פאליר זצ"ל - הידוע כרב מקובריין או הקוברינער. נולד בפֿוּסִיק של יד קוברין (הסמוכה לבְּרִיסָק) ב-ט"ז כסלו ה'תקמ"ד (1783). כבר בהיותו ילך קע עמדו רביהם על טיבו כי לגודלות נועד. לאחר פטירת רבו, ר' נח (בשנת ה'תקצ"ג- 1832) נתנו תלמידיהם את עיניהם ברבינו Shimla את מקומם, אך הוא בענותנותו הרבה סירב ואמר, שאינו ראוי להטעטר באצלת האדמה" רות ולהניג חצר.

לאחר הפרצות מרבות ומשלא הניחו לו החסידים, הפך לאדמו"ר. במשך כ"ו שנים שימש אדמו"ר לאלפי חסידים מגזר קרלין ולאקויטש, שנhero אל חצר קודשו עד לפטירתו. נהג להקפיד על טבילה במקווה, גם כאשר היה קר כקרח.

נהג לקיים מנהגים רבים בקדושה וטהרה וכן קיבל את השבת מבعد הים גדול. כל ימי עמל לעבוד את בוראו באמת ולשר את מידותיו. העיד על עצמו, כי מטבחו הרוי הוא קפדן ביותר עד כדי לשבור מידה זו.

רבים פנו אליו ונושעו. על רוח-הקדוש. ניבא את יומם פטירתו. נודע בענותנותו המופלאה גם לאחר ששימש אדמו"ר. פעמים רבות תמה על אלפיים הרבים הפוקדים את חצרו. פעם אף ציון אמר, כי חסד עשה עימו הקדוש ברוך הוא לעת זקנותו, שכיוון שהוא שוכן ימי היה רגיל לישב בחברת אנשים ודרכו הנקנים **שיושבים לבדם**, על כן לעת זקנותו גרם הקדוש ברוך הוא, שאנשים ימשכו אחריו וכך הוא יכול להמשיך באורך חייו אליום הורgel כשסבibo אנשים רבים.

אביו: ר' ישראל אליעזר. מרבותיו: ר' משה מרשוב (צדיק נסתור), ר' מרדכי (ראש שושלת לאקויטש), ר' נח מלאקויטש, ר' ישראל מרוזין. **ספריו:** אמרות טהורות • ורשה תר"ע • אמרות מה שמי שיפריד בשבחו "אקסום ואטו בו בדה וביבא, אבל מותר לכל חד להגיד עלי' שהייתו אוהב ישראל". לאחר פטירתו פנו רבים

ג עם בערב ראש השנה שאל את אחד האברכים הצעריטים, שהיה סמוכים על שולחנו, האם אבי שנמנה על חסידי יצא בדרךו לחוג את ראש השנה בקוברין, אותו אברך ענה כי ודאי שכן, וזה שבועות מספר שאבוי בדרכו מביתו לקוברין, הוסיף רבי משה והקשה: "וכמה המරחיק יש מבית אבריך לקוברין?" ענה האברך: "זכר וכף פרשות", לא נחה דעתו של רבינו ושאל: "ואבירך, האם הוא צועד ברגליך או שמא סוס ועגלת יש לו?". ענה האברך הצער כי אבוי צועד ברגליך לא עגלת, "ובן כמה הוא אביריך?", הקשה הצדיק, "בן שבעים שנה" נענה. תפס רבי משה את ראשו בשתי ידייו ואמר לחסידים: "צאו וראו כמה גדול הוא השker, אני מסוגל לגנוב דעתו של זקן בן ע' שנה, שיכתת רגליך פרשות רבות לבוא אלוי, עתיד אני ליתן את הדין, על כל אותן פסיעות, שצודדים אלוי היהודים הבאים לחצרי לשואו".

כל ימי עמל רבינו לעבוד את בוראו באמת ולשר את מידותיו, העיד הוא על עצמו, כי מטבחו הרוי הוא קפדן ביותר ומקפיד עד כדי חוט השערה, אך עמל הוא כל חייו רבות על מנת לשבר מדעה זו, "ברם", אמר רבי משה, "כששמעו אני את החסידים מכנים אותי בתואר 'רבי' מרגיש אני, כאלו דוקרים אותי בחניתה".

ה סופר, כי חסיד אחד בשם מרדכי הגיע להתראה בשבת בחצרו של רבינו, אך עם כניסה השבת נפל למשכבה וחלה ולא יכול היה לקום ממיטתו. כל אותוليل שבת קדחת החסיד בחומו, ואף למחמתה נמנע הוא מכלום מミתת חוליו, רבי משה שמע על החסיד, שבא לחלות פניו אך חלה, וציווה כי יביאו לפניו. משגהיג החולה לפני רבי משה היה מתנדד מרוב חוליו, ומעט שלא יכול היה לעמוד על רגליך, אך רבי משה לא שת ליבו לכל זאת ואמר לחסיד: "אספיר לך מעשה ממורי ורבי - רבי מרדכי מלאקויטש. מעשה בחסיד, ששמו אף הוא מרדכי, שבא לשבות את השבת אצל מורי ורבי, ואף הוא חלה ולא יכול היה לישב ליד שולחן של מורי ורבי, בא אליו מורי ורבי רבי מרדכי ואמר לו: "האמאן אתה כי מרדכי היהודי מגילת אסתור הרוי הוא צדיק? - "אכן כן", ענה החסיד.

הוסיף מורי ורבי ושאל אותו: "האמאן אתה כי הרה"ק רבי מרדכי מנשכיז צ"ל הוא צדיק? - "אכן כן", הוסיף רבי מרדכי ושאל: "ואמאן אתה שאני שמי מרדכי הרוי אני צדיק? - "אכן צדיק אתה", אמר החסיד, "אם כן" – אמר רבי מרדכי – "הרוי אנו שלשה צדיקים ששם מרדכי גוזרים כי אתה מרדכי תקים מימות חליך ותבריא. ואכן מיד הבריא אותנו חסיד". אף אתה אמר רבי משה לחסיד החולה מאמין אתה זה ממורי ורבי, רבי מרדכי מלאקויטש. ענה החולה – מאמין אני בסיפור זה, אם כן אמר רבי משה ירצה ה' ותתרפא לאלאר, וכדבריו של רבי משה כן היה, אותו חסיד הבריא לאלאר ועם רגליך כאחד האדם.

געשה באיש אחד, שבנו הקטן בן העשר הכה ל"ע פתאום במכת עיורון על שתי עיני. כמובן, האב לקח את בנו לרופאים מן השורה הראשונה-אולם ללא הויל. ב策 להם נסעו האב ובנו אל רבינו לקוברין ויבאו אצליו לעת סעודת הלילה ויגש האבא ויספר לרבניו ב בכויות נוראות את כל המאורע, השיב לו רבינו – אין זה כלום, הוסיף רבינו ואמר להם את הפסוק (דברים כ"א) ולא אבה ה' אלוי לשמעו אל בלעם ויהפוך ה' אלוי לזר את הקלה לברכיה, והוסיף רבינו ואמר להם: "לכו ותנוcho מעמל הדרך", והם הילכו לנוhow כמו שציווה עליהם הצדיק, הבוקר אור, והנה שבו מאור עיני של הנער כבראשונה והיה מהה קידושה, וראו ככלם כמה גדול כה הצדיקים.

הרב הקדוש חיים ויטאל צ"ל המכונה מהר"ח: נולד בר"ח חשוון ה'ש"ג (1542) בצדפת (שהיתה תחת שלטון האמפריה העות'מאנית). משפחתו עלתה מדרום איטליה. השם 'ויטאל' הינו תרגום לטיני של שמו 'חיים'. בשנת ה'ש"ו (1556) החל ללימוד בבית מדרשו של האלישיר הקדוש ובונסף ללימוד הנגלה נמשך ליבו לתורת הנסתר והוא הצטרכן לבית מדרשו של הרמ"ק (ר' משה קורדובירו) ללימוד תורה הקבלה. בשנת ה'ש"ל (1569) עלה רビינו האריז"ל ממצרים והצטרכן לבית-המקדש של הרמ"ק הקדוש. זמן קצר לאחר מכן נפטר הרמ"ק וריבינו החל ללמד אצל ריבינו האריז"ל והפרק לתלמידיו המובהק.

בשנת ה'ש"ב (1572) עבר למצרים ובשנת ה'ש"ח (1577) עבר לירושלים. מושל ירושלים בשם אבו-ס'יף האשים את ריבינו כי לא פתח את מי הגיוחן (ריבינו לא רצה להשתמש בקבלה מעשית) בעקבות זאת נאלץ בשנת ה'ש"ה (1585) לברוח לדמשק. שנה לאחר מכן חזר לצפת. בשנת ה'ש"ה (1595) חזר לדמשק וכיון הרבה שך קהילת סיציליה. שם חלה והתעוור. נפטר ב-ל' ניסן ה'ש"ף (1620) בدمascus שבסוריה. חי כ-78 שנים. יש הטוענים כי ר' חיים פינטו העלה בחשאי את קברו לקריית-מלאכי.

אבינו: ר' יוסף קאלאבריס (קלברה). **רביות:** הגאנונים המקובלים ר' יצחק לרוריא אשכנזי (האריז"ל), ר' משה קורדובירו (הרמ"ק), ר' משה אלישיר הקדוש. **בנו:** ר' שמואל. **תלמידיו:** הגאנונים בנו, ר' שמואל, ר' חיים הכהן מארט צובא, ר' אברהם אוזלאי, ר' יוסף צמח, ר' ישראל סרוק. **ספריו:** הרב סיכם מתורת רבו האריז"ל **עץ החיים** - שמונה שערים של ריבינו האריז"ל (עליהם עבד במשך 21 שנים. בנו, ר' שמואל המשיך אחריו) **עץ הדעת טוב-חידושי תורה** בנגלה ובנסתר **שער קדושה** - מסור **ספר החזונות- חזונות**, **חולמות ומחשובות** **ספר הגורלוות** **ספר התוכנה** **ספר הפעולות** **אוצרות חיים** **אדם ישר** **מבוא השערם** **עלOLT תמיד** **קהילות יעקב** **דרך עץ חיים** **פרי עץ חיים** **גנוף עץ חיים**.

ג עם אחת הלכו האר"י ותלמידיו להשתתח על קברים של שמעיה ואבטליון בגוש חלב. כאשר סיים האר"י להתפלל, פנה לתלמידיו ואמר: "בני, דעו לכם כי שמעיה ואבטליון ציוו עלי' לאמר לכם שתתפללו על מישיח בן יוסף, שלא ימות בימייכם!". לא הבינו התלמידים את דבריוربם, ורק לאחר פטירתו התבරרה להם כוונתו, כפי שכותב ר' חיים: "ומרבה טיפשוננו לא היהת בנזק תורה נפשך ולא עמד אלא ימים מועטים, והתבקש ריבינו האריז"ל לישיבה של מעלה, והתברר למפרע שהוא היה משיח בן יוסף, ולא עמד אלא ימים מועטים, והתבקש ריבינו האריז"ל לישיבה של מעלה, והתברר למפרע שהוא היה משיח בן יוסף, ומורב ענוונונותו לא רצה לגלות את עצמו".

ג עם אחרת אמר האר"י לתלמידיו: "אליו היהת לכם זכות, שהייתי קיים חמש שנים בארץ ישראל, הייתה מוחזר את כל העולם כולו בתשובה וمبיא את הגאולה!". ואכן ביום פחדו החוטאים והם ברחו מפניו שלא יאמր להם במה חטאו. ואילו ריבים אחרים נכנסו לבתו ובקשו ממנו תיקון לשורש נשמתם. נס נשמות רבות שהיו מגולגולות בחי, צומח ובודומם היו באות לפניי ומבקשות שיתפלל לתקון. אולם הדור לא היה זכאי להיגאל, והאר"י הספיק לשבת בארץ ישראל כשנתים בלבד עד לפטירתו. במשך תקופה קצרה זו הספיק הרב ללמוד את תלמידיו ובראשם ריבינו, סודות רבים בתורת הקבלה. אך עם זאת לא הספיק ללמוד את הכל. "על כל סוד וסוד שמගלים לי מן השמיים, בוכה אני ומצייל דמעות כמספר שערות זקני" - כך התבטה האר"י לפניו תלמידיו. לא כל סוד היה רשות לאר"י לגלות לתלמידיו ואף שילם על גילוי הסודות מחיר כבד מאד. פעם דרש האר"י לפניו תלמידיו סודות בעניין גלות מצרים, ולפתח השתקה.

"מדובר ריבינו אינו ממשיך בדבריו? - תמהו התלמידים. "סוד גדול יש כאן, ואני יכול להגידו שסקנה יש בדבר". הפטצ'רו התלמידים כי יגלה סוד זה, אף הוא סירב בתוקף. ריבינו החליט כי מוכחה לדעת את הסוד ולא הרפה מהרב, עד שאמר לו: "דע לך בני, כבר ציוני מההשימים לגלות לך כל דבר שתפקידו בו, משום שתפקידו לך תקון את נשמתך. אך מבקש אני מכך שלא תפזר بي לגלות סוד זה, כי תיגרם מכך רעה גדולה". כה גדולה הייתה השתקוקות של ריבינו אף לשמע דברים מפורשים אלו התעקש לדעת את הסוד. גילה האר"י לתלמידיו את הסוד, וכששים את דבריו פרץ לפטע בבכי ואמר: "ברוך דין האמת!". גילה כי בשל גילוי הסוד נגזרה גזירה על בנו משה שימותתו תוך שבוע. ונבהלו התלמידים והצערו צער רב, אך את הנעשה אין להшиб. ואכן, באותו שבוע חלה בנו משה ונפטר. לאחר שבעה האבל, קרא האר"י לתלמידיו ואמר להם: "אל לכם לחושש שמעתת לא ארצתם למדכם את סודות התורה, וזאת כדי לתקן את נשמתכם בתכלית התקון, כדי שתוכלו להפיץ חוכמה זו בעולם כולו". כאשר שמעו תלמידיו את דבריו - שמהו מאד והדאגה הסורה מלבד.

לאחר תקופת קטרה, שוב נתקלו במאמר, שהיה בו סוד גדול, ור' חיים ביקש מהאר"י לפרש אותו. "אל תפזר בי בעניין זה, כי סוד עצום יש בדבר, ובשים אין רצים שהסוד יתגלה". אולם ר' חיים המשיך להפיצר עד שהוכרה האר"י לגלות לו את הסוד. לאחר מכן מכון בהאר"י בכ"ד גדול, ואמרה: "דעו לכם, שבעונש על גילוי הסוד, גזר עלי' להסתלק מן העולם בשונה זו, ואתם בעצמכם גרים לכאן, בה שהפצרתם بي לגלותנו. על עצמי אני מצטער כלל. אך אני חשש כיצד אתם ת举动ם כך,ומי ישלים את תיקונכם!". כשהשמעו זאת תלמידיו, פרצו בבכי מר וקרואו בצער: "הלוואי ותילך נשמתם במקומך, רבינו הקדוש, עטרת ראשינו". ניסה הרב לבטל את הגזירה בכל כוחו. **חיפש ומצא חצר גדולה**, ובזה בית עם חדרים רבים. הלכו התלמידים וסגרו את עצם ייחד בחדר אחד, ואת בני נשמותיהם שכנו בשאר החדרים. כל משפחה בחדר נפרד.

כך ישבו התלמידים לפני ריבם, והאר"י הקדוש למד ודרש לפניהם סודות עמוקות בקבלה. ומלאך המות שרצה ליטול את נשמת האר"י לא יכול היה להיכנס בינויהם. כך במשך חמישה חודשים, אך אז ירעע דבר נורא! בערב שבת פרצה מריבה בין כמה נשים, והנשים סיירו לבعلיהן, ואף הם החלו להתקוטט זה עם זה. לפנות ערבית, יצאו האר"י ותלמידיו לקלבל את פני השבת בהרים, כפי שנagara. כאשר חזרו, נכנסו לביה"כ בפניהם צעופות, וישב בצער רב. לאחר התפילה ניגש אליו ריבינו ושאל לו פשר הדבר. ענה האר"י: "בקבלת שבת באיל המלאך הרע ואמר לי: 'אם אתם גם מליכם תיספו'. הבנתי שינתנה לו הרשות לשלוט بي, וכבר נתחט גזר דין, וכל זה בשל הקטנה שהייתה היום, כי כל זמן שהיא השלום בינוים, לא הייתה למלאך המות דרישת רגלי". עוד באותה שנה נפטר האריז"ל.

הగאון רבי יעקב ישראלי עמדין המכונה יעב"ץ: נולד נולד באלטונה (גרמניה) בשנת ה'תנ"ח (1698). עד גיל שבע-עשרה למד עם אביו. גאון בפשט ובקבלה. איש שהאמת הייתה נר לרגלו. שקדן מופלא. בגיל 21 נאלץ לעזוב לאמסטרדם שבהולנד (בעקבות פולמוס חריף ביותר שכן בתקופתו של הגאון ר' יהונתן אייבשיץ ז"ע) היה כותב קמיעות לילדות וכמה מהקמעות הגינו לרביבו, הוא פתח אותן והיה נראה לו שיש בהם דברי מנויות ولكن חישד כי הוא שבתאי ולכן יצא נגדו בגלוי).

בשנת ה'תפ"ח (1728) החל לכהן כרב בעיר הנמל אמדן (גרמניה) ועל שמה קיבל את הכינוי 'עמדין'. לאחר ארבע שנים התפטר ובדרכו הוצאה אמר: 'ברוך שלא עשנו אב"ד'(עב"ד). בשובו לאלטונה בשנת ה'תק"ב (1752) אשתו ובנו (צבי) נפטרו. סירב להתרנס מהרבנות ולין פתח בית דפוס עברי, שלח ידו במסחר, וסירב לכהן ברבנות עד סוף ימיו. נפטר ב-7 ניסן ה'תקל"ז (1776). חי כ-78 שנים. ציומו באלטונה שבגרמניה.

סבא: (מצד האב): ר' יעקב בן בנימין ז"ק (ז"ק ר"ת זרע קדוש). **אבי:** ר' צבי הירש אשכנזי (ה'חכם צבי). **אמו:** מרת שרה רבקה (בת ר' משה זלמן מירלש נימריך, אב"ד קהילות אה"). **בנותיו:** מרת רחל (בתו של ר' מרדכי הכהן צץ-זוויג ראשן), בת אחיו ר' אפרים אשכנזי (זוויג שני). **בני:** ר' אריה יהודה, ר' מאיר, ר' משה זלמן ור' צבי. **מרבותיו:** ר' צבי (אביו), ר' מרדכי צץ. **ספריו:** חיבור למללה מ-40 ארבעים ספרים בכל מקצועות התורה •**בית יעקב:** סידור תפילה •**לחם שמיים**- פירוש על המשנה • **מגילת ספר ימור וקציעה**- פירוש על ש"ע אורח חיים •**מטבחת ספרים**- על הזוהר •**עמודי שמיים**- סידור •**עוז בעות שאילת יעב"ץ**- ש"ת •**תורת הקנאות יציצים** ופרחים - בענייני קבלה •**מגדל עוז**.

על שקידתו המופלאה של הרב מסופר, שפעם בא אדם אחד לשוחח עימו, והשעה הייתה קרויה לעשר בבוקר. אמר לו השם: "תדע לך שהרב לא מקבל עכשו קהיל עד אחר הצהרים". המטען היהודי לשעת קבלת הקהיל, והנה הוא רואה שבשעה עשר פתיח המשמש את דלת הרב ואמר לר' השעה עשר", ווגר את הדלת.

לאחר רביע שעה שוב פתיח המשמש את הדלת ואמר לר' השעה עשר ורבע, וכך כל רביע שעה. תמה היהודי על הדבר זהה מאד, ושאל את המשמש: 'מה פשר מעשי? ענה לו המשמש: "אני מודיע לך בכל רביע שחלפה עוד רביע שעה, והרב מיד מתגבר בצדורה יותר חזקה ללימוד תורה, מפני שהוא שודך רביע שעה מחיה עבורי, והוא מתקרב ליום המיטה, שבו יצטרך לתת דין וחשבון על כל דzon שעבר מחיה".

החוליט היהודי, שבעם הבאה שיפתח המשמש את דלת הרב, מיד הוא יחמק ויכנס פנימה אל הרב. וממחשבה למעשה, ברגע שפתח המשמש שוב את דלתו של הרב, חמק היהודי ונכנס לחדר. המשמש, בלית ברירה לא אמר לו כלום היות ולא רצה לעורר מהונמה, ולין נאלץ לסגור את הדלת. בעוד היהודי נמצא שם.

ישב היהודי בחדרו של הרב, אך הרב היה שquiet בלמידה ולא הבחן כלל באורח. והנה ראה האורח שהרב קם ממקומו כדי לקחת ספר מהספריה, והחוליט לעמוד באמצע דרכו של הרב, ואז מן הסתם הרב יבחן בו ידבר עמו. כך עשה. הרב אכן הבחן באותו היהודי הנמצא מולו, אך כשביקש היהודי לדבר עמו, החזיק הרב בזקנו והירימו לפני מעלה, ולא דבר.

כאשר ראה הרב איןנו מעוניין לשוחח עימו, צא מחדרו, ופנה אל המשמש ומספר לו את מה שהתרחש ושאל: "מה רמז הרב בזה שהרים את זקנו לפני מעלה?". ענה לו המשמש: הרב רמז לך: "תראה, הזקן שלי כבר לבן, וזה סימן מהקדוש ברוך הוא שאינו כבר מתחיל להזקן וימ"י צאל עובר, עוד מעט אצטרך להזכיר לבית דין של מעלה לתת דין וחשבון. ולין עלי"י לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה הקדשה", لكن הרים הרב את זקנו לפני מעלה ולא ענה לך.

כידוע, חישד הרב בגאון ר' יהונתן אייבשיץ צ"ל כי חילתה הנו מכת השבתאים לאחר שהגיע לידי קמע לילדה שכתו הגאון, לאחר שפתח ועין בו, וראה בו חילתה סימני מינות. הוא כתוב לר' אריה ליב באמסטרדם, לר' יעקב יהושע בפרנקפורט, לר' שמואל הלמן ולר' חמיה רישייר על אודות הקמעות. כולם הסכימו כי ר' יהונתן מכת השבתאים ואני ראי לשבת על כסא הרבנות.

לגאון ר' יהונתן אייבשיץ צ"ל, היה בן אשר לא נהג לקרוא, וסתה מדרך הישר. והנה, לאחר שנים לאחר הסתלקותו, התגללה רבי יהונתן לבנו בהקץ זהירותו שি�שוב בתשובה, ואכן, בסיכוןו של עניין, בנו שמע אליו ושב בתשובה שלמה. הבן באותו את אביו שאל: "אבא, היכן הייתה עד עתה? מפני מה לא נגליתי אליו קודם לכן, ורק CUT, לאחר כמה שנים, נגליתי לך?".

עונה לו ר' יהונתן, שהיא לו דין ודברים ממושך עם הרה"ק רבי יעקב עמדין, שכידוע היה בר פלוגתא גדול של הרב ר' יהונתן, עם הרה"ק בעל פני יהושע, ר' שמואל הלמן ור' נחמה ר' ישיר שאחיזו כשיתתו של רבי יעקב עמדין. "כאשר טענטה", הוסיף רבי יהונתן אייבשיץ לבנו, "בבית דין של מעלה ושאלת: 'מדוע אין בי"ד של מעלה בא חשבון עם אותם רבנים?' השיבוו שלא יכולם לפעול כנגד מאמנה, מאחר שככל כוונתם הייתה לשם שמיים בלבד. אולם דעתך לך בני, כי כל האחרים, אלו שהשתתפו בחלוקת שלא לשם שמיים, ירדו לאבדון, ולשאול תחתית".

הרב משה שמואל שפירא זצ"ל: נולד ב-י"ט אב ה'תרע"ז (1917) במניסק שבבלארוס. נקרא על שם אחיו סבו ר' משה שמואל (בן ר' אריה ליב מקובנה. שימש כרב ואב"ד בבוריסק). כבר בעירותו הכירו בו **זקני הדור אחד מגודלי ישראל**. בשנת ה'תרצ"ג (1933) נסע ללימוד בברנוביץ'. בשנת ה'תרצ"ו (1936) נסע ללימוד בישיבת מיר שבפולין. הגיעו לגיל גיוס נמלט מפולין. בשנת ה'תרח"צ (1938) עלה לארץ ולמד בישיבת בן-דודו (ר' יצחק זאב סולובייצ'יק מרוטשיק). בשנת ה'תש"ד (1944) למד בירושלים בישיבת בן-דודו (ר' יצחק זאב סולובייצ'יק מרוטשיק). לאחר נישואיו למד בכולל של החזון אי"ש, ולאחר מכן קיבל את משרתו התורנית **ר"מ בישיבת קול תורה**. באותה תקופה נסمر להוראה ע"י ר' איסר זלמן מלצר.

בשנת ה'תש"ט (1949) מונה בברכת החזון אי"ש לראש ישיבת "bear יעקב" (החזון אי"ש אמר עליו שהוא 'נשמה של עולם האצלות') ועמד בראשה עד יומם פטירתו. שימש כחבר במועצת גדולות התורה של תנועת דגל התורה וחבר נשיאות מפעל הש"ט. **בעל רוח- הקודש. ענוותן. ניצול הזמן אצל היה לשם דבר. רבים פנו אליו ונושעו.** נפטר ב-א' בא'יר ה'תשס"ו (2006) יום שבת, ח' כ-89 שנים. ציונו בבית הקברות של נצבי ישיבת פוניבז' בבני ברק. בנו, ר' דוד יצחק מ滿לא את מקומו כראש הישיבה. הוקמה לזכרו ישיבת שער שמוות בישוב בית חקיה.

סבו (מצד האב): מרכן ר' רפאל (מח"ס 'תורת רפאל', חתן הנצ"ב מוויז'ין). **אביינו:** ר' אריה שפירא (רבה של ביאלייטוק). **דודו:** הרב חיים מבריסק. **אימנו:** מרת מינה גולדא. **אשתו:** בת ר' אהרן ויינשטיין (ראש ישיבת "בית יוסף"-נובהרדוק בתל אביב). **מרבותינו:** ר' אלחנן וסרמן הי"ד, ר' ראובן צץ, הרב שרג'ן, ר' יצחק זאב סולובייצ'יק מבריסק. **מתלמידיו:** ר' יוסף זילבנסקי בمبرגר (רב הקהילה החדרית בחיפה), ר' יצחק גוגנהיים (רבה הראשי של פריז-צרפת), ר' דב דומבר (אב"ד בתל אביב), ר' אוריה וייסבלום (משמעותו של ר' דוד יצחק הרמב"ם בתל אביב), ר' ראש ישיבת מאור התלמוד ברוחובות, ר' אברהם חפוטא (רבה הראשי של חיפה), ר' חיים זילבנסקי (ראש ישיבת קרייסט קול תורה), ר' ישראל קלינר (ראש ישיבת רוזנברג (ראש בית הכרם), ר' משה בונים קרייסט (ראש ישיבת אור אלחנן לצעררים), ר' ישראל רוזנברג (ראש בית הדין של הרב ניסים קרליץ) ועוד רבים. **מיילדיו:** ר' דוד יצחק (ראש ישיבת קול תורה), ר' נפתלי צבי יהודה (ראש ישיבת שערי שמוות). **חברותא:** ר' אריה ליב מאליין. **ספריו:** **קונטרס הביאורים** - שיעורי עיון פלפל ולהלכה עלסדר הש"ט • **שער שמוות** - הערות וכתבים על הש"ט **זהב משבא** - מאמרי מוסר והשקפה, פירושים על התורה, הלכה ובגדה • **תוספי הרاء** • **חידושים הר'** מיגאש • **לשמש שם אולה** - תלדותות חייו • **רבי משה שמואל שפירא** - תלדותות חייו • **ישורון ניחוחה של תורה** • **ארדים עלי מים** • **קונטרס האה של משה**

באות הפעמים בהן שהה רבינו בצרפת לשם גיוס לטובות ישיבתו בברא יעקב, נסע הו אברחווה של עיר ופינוי לעבר האסננה בה שהה. ברחוב בו עבר הרכבת שבו נסע רבינו היה דבר טומאה. אולם הטומאה לא הייתה נראית לעין. והנה ראו זה פלא, איך שעבר רבינו ברחוב חורו פניו, הצבע אזל מפני והוא חש ברע. "איני יכול לנשום" אמר, ונזכר היה כי הרגשותיו גרוועה ביוטר. "מעבר לרוחב מתגורר רופא יהודי, הבה ניגש אליו" הצעיר אחד המלויים המקומיים. הכל חרדו לשולמו של רבינו, אשר מראה פניו החיוורות העיד כי תחששות גרוועה עד מאד. כאשר חזה רבינו את הרחוב ונכנס לאכסניותו, חזר הצבע לפניו. נשימתו נушטה סדרה והרגשותו הכלילית השתפרה פלאים, כאלו מאומה לא אירע. אין צורך ברופא ואפילו לא בכוס של חמין. למחמת שוב עבר רבינו באותו המקום ושוב נעצרה נשימתו ותחושה נוראה מלאה אותו. "איני יכול לנשום" אמר למקרוביו ונשימתו קשה, "חיש אני ברע". איש לא הבין את פשר הדבר, מה קורה לו לרביבנו שחולי קשה פוקד אותו באותו המקום פעמי אחר פעם?

"הבה נכנס לרופא" הוציאו המקורבים וחצו את הכביש, אך גם בפעם השני רק יצאו מהרחוב ונשימתו שבה אליהם. הוא התחזק והצבע חזר אל פניו. אז הבינו מקרובי כי ההרגשה הגורעה נבעה ממוקור הטומאה שהיא ברחוב. בקדושתו המיוחדת חס הו אבטומאה הנוראה גם כאשר היא לא הייתה נראית לעין. לਮחרת ביקש את הדרכו ולעקוות את הרחוב בו שכן מקור הטומאה, וכך עשו. הדרכ התארכה מעט, אולם נשימתו הייתה סדרה. כאשר עבר ליד מקום טומאה, גם זו הנסתורת ביוור בקדושתו המופלגת חס בכל נדנוד טומאה!

בהווראת רופאי, הקפיד רבינו על הליכת רגלית מדי יום, אולם גם בדקות אלו היה שקוע בעסק התורה. באחת הפעמים עצר ליד לווח המודעות והתעכבות לקרוא מודעה שהיתה תלויה עליו. הייתה זו מודעת ענק המכירה על אוירע פרוץ שהיה אמרו להתקאים בברא יעקב. רבינו קרא את המודעה והמשיך לילכת. בעודם מטילים, ביקש לחזורשוב ללוח המודעות, רוצה הוא לראות מההו. חזרו הרב ותלמידיו ללוח המודעות, ורבינו נעצר בשנית ליד המודעה, מעין בה בכאב וממשיך בטילול. התלמיד לא הבין אולם חזקן עליו מעשי של רבינו שככל כולם קדושה וציעות מופלגת. והנה, מה הרבה הייתה תדמיתו של הבוחר המלוכה, כאשר התחל רביבנו לחזור על תוכן המודעה מיליה במליה: "ביום זה זהה... בשעה זו וזה... יתקיים מופע זה וזה...", חזר על תוכן המודעה באזני התלמיד המשותם שלא הבין פשר הדבר. מיד לאחר מכן אמר לו: "שומע אתה תלמידי, כמה טומאה אמרה לרדרת לעולם ביום המذبور? עליינו להוציא קדשה מיוחדת ביום קשה זה! זו הסיבה שחרזרתי לראות בדיק באיזה יום ובאיזה שעה מתקיים האירוע, במועד הנקבוב נוציא בקדושה".

בשנה האחרון חלה הרב שפירא ולפני כמנה נזקק לעבר ניתוח מסווג בבית חולים בשוויז. במהלך כל החודשים האחרונים נערכו טיפולות לרופאות. יש לציין את חרדת בני הישיבה שהשכימו בזקק לאמרת תהילים לרופאות, ופתאום ראו איך שפרקת ארון הקודש נופלת עצמה. בדיעבד התברר כי ברגע נפילת הפרוכת, נפטר הרב, וכי ניצחו אראים את המזוקים ונשבה ארון הקודש.

הגאון רב צבי הירש אשכנזי זצ"ל הדיעו' כחכם צבי: נולד בשנת ה'ת"ה (1656) בטרבישט שבמונראביה. למד אצל אביו ובהמשך נסע לאובון שבהונגריה כדי למלוד אצל סבו. בהמשך נדף לסלובניה שבחלב הפלקן והוסמך בתואר 'חכם'. שם למד במשך שניםים. בהמשך חזר לאובון, התחתן ונולדת לו בת. לפי המתואר בספר 'מגילת ספר' של בנו, נהרגו אשתו ובתו בשנת ה'תרמ"ו (1686), כאשר בעת פעלות צבאות פגעה פגץ תותח ב ביתו ומוטט אותו על האשא והבת. הוא עצמו ברוח מהעיר לפני כיבושה. נדף והגיע לסרייבו שבבוסניה שם כיהן כרב. עבור זמן קצר יצא לחפש את הווי שנסבו, ונפדו בברלין, ובדרכו עבר גם בונציה, באנשבר, פירזדה ופראג.

בכואו לברלין התחתן בשנית. אחר נישואיו ישב בעיר אלטונה 18 שנים, ייסד שם ישיבה, ופעל רבות לתיקוני הדת בעיר. בשנת ה'תס"ו (1715) מונה לרבה של קהילת אה"ז: אלטונה, המבורג ואנדסבק, לצדו של הרה"ג ר' משה מרוטנברג, בהסכם רוטציה של ישיה חזושים לכל אחד. בעקבות חילוקי דעתם שהתעוררו בשאלת הלכתית בדין של תרגולת בלי לב נאלץ להתפטר, ומונה לרבה קהילת האשכנזים באמסטרדם. בעזבו את אמסטרדם, שלח את משפחתו לעיר אמדן, והוא עצמו נדף לאנגליה. עבר בקהילות רבות באשכנז ופולין, כשבחלקן השתהה מספר חזושים, עד שהגיע בשנת ה'תע"ח ללבוב. שם כיהן כרב מספר חדשים, עד יום פטירתו. נפטר ב-א' אייר ה'תע"ח (1718) בלבוב. חי כ- 62 שנים בלבד.

סבא (מצד האב): ר' אפרים הכהן (רב קהילת אובון, מה"ס 'שער אפרים'). **אביו:** ר' יעקב ז"ק. **אימון:** מרת נחמה (בת ר' אפרים הכהן). **אישתו:** מרת שרה רבקה (בת הרה"ג ר' מושלים זלמן מירליש נוימרק אב"ד קהילות אה"ז). **מרבותיו:** הגאנונים אביו, הרב יעקב, סבו הרב אפרים הכהן (רב קהילת אובון), ר' אליהו קויבו. **ילדיו:** מרת מרים (נישאה לר' אריה ליב מאמסטרדם), מרת רחל (נישאה לר' יצחק, בנו של ר' מאיר איזנשטיין), מרת נחמה (נישאה לר' נפתלי הירץ- רבה של פשדורה), ר' יעקב עמדין (היעב"ץ), ר' אפרים (מרבני הקלויז בברוד), ר' נתן (מרבני הקלויז בברוד), ר' אברהם משלום זלמן (רב באוסטריה ובלונדון), ר' משה (אב"ד קמינקא), ר' דוד (אב"ד ירטשוב), ר' אליקים גצל (אב"ד רקובי), מרת דבורה, מרת פרידה (נישאה לר' יעקב חריף, רבה של לשנוב וגליל פודוליה), מרת פודוליה (נישאה לר' יעקב מרדכי כ"ץ אב"ד ברודא), מרת לאה, מרת אסתר. **ספריו:** חכם צבי- ש"ת.

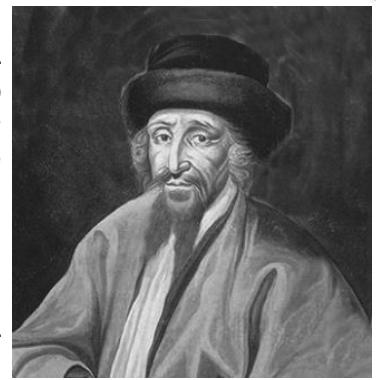
שמחתו של מי שנודע לימים 'כחכם צבי' הייתה כפולה ומוכפלת. זכה הוא לאשה כלבבו, מלאה וסוגה ביראת שמים, מקפידה על קלה בחומרה, איש השואפת לבעל תלמיד חכם ומוכנה להתמסר לכך בכל Möglichkeit. בנוסף, זוכה כי חותמו העשיר הפקד בידיו עבר החתונה סכום כסף עצום, על מנת שיוכל להשיקו בעסק מכנים, ועל ידי כך יוכל לומד בשקט וברגיעה, ללא צורך לדאוג לפרנסת הבית. לאחר החתונה **חיפש** החכם צבי סוחר נאמן, כדי **שיוכל להפקיד** בידיו את **cosafo לשותפות בעסק**. הוא פנה ליهודי שנחשב היה לאמיד, ושישרו היה מפורסם בפי כל. הם ערכו בינהם שטר עסק חתום כדי והחכם צבי נתן לו את כל כספו. מיד' חדש היה העשיר שולח לחכם צבי תשולם שההספיק בשפע לפרנסת ביתו, וכך ישב בנחת ולמד ללא DAGOT, מתוך שבח והודאה לה' על הטוב שגמלו.

אולם מעבר לכך שנה, נודע לו כי העשיר שעמד בפניו פשיטת רגל, **לקח את כל כספו** וברח **למדינה אחרת**. צערו של החכם צבי היה ללא גבול, הוא הבין היטב את משמעות הדבר ביחס אליו, שכן מעתה אין לו ממה להתפרק, ובמקום לשבת וללמוד תורה יצטרך לחפש פרנסה. **מבנה משפחתו** היו שלחציו עלי' לפניו של העשיר הבודח, שהוא העבר החתום על השטר אותו ערך עם בנו. ואולם החכם צבי שידע כי האב אינו אדם עשיר, בלבד המעתה, מאין לעשות זאת בשום אופן. צערו שהה_nr והתגבר ככל שעבר הזמן, היה ללא גבול, עד שנחילה ונפל למשכב. יום אחד שמע כי אביו של העשיר חלה אף הוא כתוצאה מהבשות שגרם לו בנו, ומהחשת כי החכם צבי עלול לתבעו ממנו את כספו. כששמע זאת, **לקח החכם צבי את השטר קרעו לגזרים ושלחו במעטפה לאביו החולה של העשיר, על מנת שיירגע מהידייה שאין בכוננותו לתבעו ממנו את הכספי**. יש הסוברים שיתכן ובזכות המעשה המופלא שעשה, זכה החכם צבי לבן שיאיר את עני ישראל - היעב"ץ - רבי יעקב (בן צבי) עמדין זצ"ל.

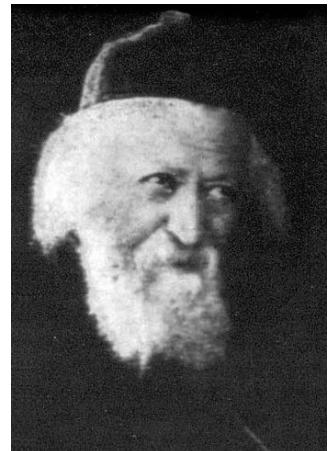
חסופר על רבינו, שהתחארה פעמי' אצל בעל בית אמריך, אבי אביהם של בני משפחת רוטשילד, **הימצאותו בבית זה גרמה קשיים לא מעטים**, כיון **שההוויתו מתמיד עצום הגיע לפעמים אל הבית בשעה לילה מאוחרת**. בני הבית לחזו על אביהם שיוציא את הבוחר וישלחו אותו מקום אחר, אך הוא לא ענה להם. כך נמשך הדבר זמן רב ובעל הבית עמד בניסיון ולא העד להוציא מילאה אחת של טרוניתא מפיו. ויהי היום, וגם בעל-הבית עצומו הגיעו למצוותו כבר לא היה מסוגל יותר לשובל את הקשיים. היה זה כאשר בדיק באוטו יום נתקל בבעיות שונות בענייני מסחריו, ובלבו הצטבר מלאי של תחושים כעס ומרירות וכל אלה הביאווהו לפלוט כמה מילים נגד הבוחר. אמנים הוא לא אמר לו במפורש شيئا' מביתו, אבל הנימה שהייתה בפיו גילהה על יחס שונה ממה שהיה עד היום.

מיד לאחר מכן הגיע בעל-הבית בדבר, **התחרט מאד על קר וגוף ניגש אל הבוחר וביקש ממנו בדמעות מחילה, סליחה וכפרה**. והנה, לא עברה שעה קלה מזמן פליטה הפה, הגיעו פרנסי הקהילה הסמוכה לבקש מהבוחר שכון כאב"ד בערים. ה"עסקה" נחתמה בו ביום וכבר למחרת יצא ה"חכם צבי" מן הבית ועבר להtaggor בעיר הסמוכה.

בצאתו את הבית, פנה לרוטשילד ואמר לו בדברים האלה: "אתמול, כאשר לא התגברת על עצמן, היה היום האחרון שהייתי צרי להישאר אצלם. עוד בתחלת באו אליכם, נגמר קר' מן השמים שזה יהיה היום האחרון. אם היהzeit זוכה להתגבר עוד שעה קלה בלבד ולא הייתה נוהג עמי בפצעיות ומתרעם על הקשיים שגרמת לי עיי' לימוד התורה שלי – היהzeit זוכה לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, עכשו שלא דcritic לכך בנים מופלגים בעשרות ובממון יהיו לך. תלמידי חכמים לא יהיו לך". ואכן כך היה. רוטשילד זכה לעשרות, אך לא לבנים תלמידי חכמים.

הגאון הרב אברהם יצחק גליק צ"ל - נולד בשנת התקף'ו (1826) בוירטש אשר ליד דברצן. לאביו נולדו מספר ילדים בטרם נולד רביינו אלום הם נפטרו בקענותם ל"ע על כן נדר, שאמ' יתקיים רביינו, יצום כל ימי שני וחמשי עד שיכניסו לחופה. כבר בילדותו התפרנסם כעלי. כשהגיעו לגיל שטים-עשרה לא נמצא מלמד, שיכול לומד בהתאם לרמתו הגבוהה, ולכן נשלח ללימוד באלאקאני.

בהמשך עבר לבניאחד שם למד. בכל מקום שלמד התפרנס כבחיר התלמידים. לאחר ולא רצה ליהנות מכתורה של תורה لكن עבר לעיר קטנה האלאס. שם שכר חילket Adama - ובמקביל החזיק ישיבה, ובה שלושים תלמידים וכיהן שםocab"ד. לאחר שנשרכף כל רכשו, ובתו נפטרה עבר לכוןocab"ד בעיר טאלטשוא משך חמישים שנים. מכל הסביבה התקבצו סביבו תלמידי חכמים. מיעט באכילה ושינה ועסוק רובו של היום בתורה ועובדת באופן מופלג ובלתי ניתן לשיעור. נפטר ב-ב' איר ה'תרס"ט (1909). ח' כ-83 שנים. בנו, ר' אליעזר מילא את מקומו.

אבי: ר' משה (שמאי). **אשתו:** מרת חוה ריצ'א שרה (בת הגה"ק ר' ישעה בנט- אבדק"ק קלולוב. נישא בשנת התר"ז- 1846). **מרבותיו:** הגה"ק ר' שמואל שלטקי קלין (אב"ד באלאקאני ומח"ס צ'צ'ר החכמים), הגה"ק ר' יצחק צבי מרגרטן, הגה"ק ר' יצחק משה פרלס (אב"ד לבניאחד). **ילדיו:** ר' מרדכי (מח"ס חצר המלך על הרמב"ם. נפטר בח"י אבוי), ר' אליעזר (מלך את מקומו ברבנות). **חתנו:** הגאנונים ר' אברהם הלוי יונגריץ (אב"ד טשנברג- נישא למרת אסטר), ר' יצחק אל בנט (אב"ד של וואראאל). **ספריו:** •**באר יצחק-** על מסכות גיטין וחולין •**יד יצחק-** שו"ת (כתשע מאות בירורים הלכתיים שנכתבו כתשובה לשאלותיהם של ربנים מכל רחבי הונגריה וטרנסילבניה). חיבר ספר שיריו קודש בינויים שיר על סדר המורה למרב"ם.

॥עשה נורא מסופר על רבינו, שארע לו בעודו נער עיר, המועבד מתוך הספר 'באר יצחק' על מסכת גיטין, וממנו נוכל ללימוד לאלו תוצאות הרות אסון עלולה הקנהה להביא. בעיר בה התגורר הנער השקדן וברוך הכהנות, אברהם יצחק, דר גם תלמיד חכם מפורסם ומוולג בתורה שהוא לו שני בנים, אותם שלח ללימוד באותו תלמוד תורה שם למד רבינו. רצון עז היה לו לת"ח זה, שבינו יגדלו בימוד התורה ויתעלו בלימודם, עד שייעשו לגדולי הדור.

ציפיות גדולות היו לאבא, בעת הכניס את בניו לת"ת. עז היה רצונו לראות בהם כבר עכשו ניצני גדולות, הרבה מעבר לבני גילם, שהרי عدم לגאוני הדור וחכמי. אך כגדול הצפייה, קר' רבה האצבה, כאשר התבර לו, כי בני אינם בעליים כל כך בסולם המעלוות לציר בעיני רוחו. והיה קשה לו ביוטר לראות תלמיד בשם אברהם יצחק שעולה במעלות התורה הרבה יותר מבני. "בושא גדולה בשבייל", חשב בלבו, "ש아버ם יצחק ידע את כל מה שלומדים בהבנה מלאה, ואיפיל בזאת על ידיעת התורה של בני. לא יתכן, שיעלה בחוכמתו עליהם". קנאתו הקשה בילד המסקן, והחכם הזה הלה וגברה. עובדה זו שি�ימו ילד העולה בהשגוות על בני, הייתה מעל לכוח סבלו... היא לא נתנה לו מנוח ביום ובלילה, עד כדי שיבוש דעתו.

הוא החל לרקום מזימות אפיות להטיט את הילד המוצלח מן הדרך, רח"ל. יומ אחיד נכנס האבא הקנא, שכאמור היה ידוע כאדם חשוב וכתח"ח מופלג, לרבו של הילד, והוא להו ל- בתקופ, שילך ווידייע לאבי הנער שאברהם יצחק אינו מסוגל ללמידה גمرا. אותו מלמד עשה בדבריו, ניגש לאבוי של אברהם יצחק, שהיה אדם פשוט ותמים ואמר לו: "אומנם רצונו לעשות מבן ת"ח, אך רואה אני, שככל השקעתו בבן הוא לשואו, כי הלומדים אינם מועילים לנער, דאי לו מספיק כלים כדי להתעלות בתורה, لكن חבל, שתשלם שכר לימוד כה גבוהה...".

הוא החליט לכת להיוועץ בדעתו של... אותו תלמיד חכם (שקיים בבנו) ולשאלו מה לעשות עם הבן. הוא תינה בפניו את צרתו, עד היום חשב שבנו מסוגל להיות רב בישראל, וזה עתה שמע כי לא יכול בכך. הקשיב התה' לדבורי, 'השתתק בצערו' ועż לו, כי יבקש מהמלמד שלא ילמד את בנו גمرا אלא רק מה שיהודי צריך לדעת: להתפלל וקצת פסוקים מהחומרה, עד כמה שיכל לתפוז... שוב פרץ אבי הנער בדמותו שליש, כשמעם את הדברים בכחה: "וכי על הנער הזה התפלטי". בלית ברירה עשה האב עצתו. וברוב שעות היום, ככלמדו הרב גمرا עם רשי", היה אברהם יצחק מקבל רשות לשוטט בחו"ז כרצונו. ורק כאשר למדו חומש, היה יושב בין חבריו ולומד עמו. קר' נמישך הדבר מספר שבועות.

יום אחד הגיע מלמד חדש לכיתה וגם הוא המשיך לנוהג כן כפי שקיבל מקודמו. אלא שבשבועה שלמדו גمرا הבחן המלמד כי הנער אברהם יצחק שהיה אמר בשבועה זו לשוטט בחו"ז, מאזין בקש רב לשיעור, מבהיר... המלמד קרא לנער והחל לבחון אותו על דף הגمرا שלימד, והנה יודע להה את כל הגمرا על בוריה באופן שוטף יותר מאשר התלמידים... נדהם כלו, פנה אל התלמידים בתמייה: "מדוע אברהם יצחק מסתובב בחו"ז ואינו לומד גمرا?" – "כי מוחו חלש ואני תפס", ולכן החליטו המלמדים שלא להזכיר עליו". כשמי ה恶意 את הדברים הבין כי מזינה רעה מאחריו העניין, וכשהוא נסער עד עמקי נפשו פונה לאבוי הנער: "מדוע בגין אין לומד גمرا, הרי הוא חכם ונבון מעלה בני גילו?".

סיפר לו אבוי את מה ששמע מהמלמד והעשה שקיבל מהת"ח. אמר המלמד לאבוי הנער: "תנה אותו על ידי, ואני אלמד אותו באופן פרט". והוא אם בסוף הזמן הנער יבחן על חמישים דפי גمرا ולא ידע אותם, אל תשלם לי מאומה! בטוחני, כי בגין יהוה לתפארת בישראל!". הנער ראה סימן ברכיה בלילה והתעלה בדייעותיו, הילך וגדל בתורה מאד, וכשנעשה כבן-שתיים עשרה, לא נמצא מלמד, שכן קר' היה. כשהתברר לאבוי הנער, מה איזונה קנאתו הקשה של אותו התה' שסמרק עלי, ואיזה אסון מילמד את עלי בנו, העביר האב את בנו ללימוד בעיר רוחקה, ושם המשיך אברהם יצחק להתעלות ולגדל בתורה, עד שנעשה לתלמיד חכם מופלג.

אותו ת"ח שיעץ את עצתו, התחרט והצטער מאי על המעשה הרע שעשה, ומידית הדין פגעה בו, כאשר בניו, שקיווה לראותם גודלי עולם, התרחקו מהتورה רח"ל. האחד נעשה מנהל חוות סוסים והשני איכר. מאותו מעשה חזר בו אותו התה' ממידתו הרעה, וקריב באהבה רבה את ר' אברהם יצחק. וכשחזר לבית אבוי, כיבדו לדרכו בבית הכנסת. לאחר הדרשה קם התה' ונש�� על ראשו בפני קהל ועדה.

אם ראשונים כמלacons – הגאון הרב יעקב יוסף צ"ל

הרב הגאון יעקב יוסף צ"ל – נולד במצוות פורת יוסף, כולל קול יעקב ובמוסד הרב קוק. עשרות שנים שימש כרב שכונת גבעת משה בירושלים, והתגורר בשכונת שמואל הנביא. שימש כראש ישיבת 'חיזון יעקב'. שימש חבר בגוף הכתירות בד"ץ יושא ברכה'.

הרצת התורה שלו הייתה מופלאה עד מאד. מסר שיעורי תורה בכל רחבי הארץ, והגיע לכל מקום,שאליו התבקש. גאון. בקי' בש"ס ובפוסקים בצוורה מדיהה. את כל מקום של הרצת תורה. גאון. בקי' בש"ס ובפוסקים בצוורה מדיהה. את כל ארבעת חלקיו השו"ע ידע על בוריקם. בכל נושא שהיה נשאל. היה עונה במדוקן ומצטט את המקור כולל סימן וסעיף, ואם היה מופיע מספר פעמים בשו"ע, היה מצין בדיקן את מספר הפעמים והסימנים.

גם לאחר שהתגלתה המחללה המוגנת בגופו סייר בכל תוקף להפסיק את שיעוריו. מעולם לא אישר או הפסיד שיעור. לא היה אצל חופשות או בין הזמן. בשבע לפניו פטירתו עוד אמר שיעורים במסירות نفس עילאית. ענוותן מופלא. את נסיעותיו ממוקם למקום עשה באוטובוסים, והשתדל להימנע מאור הזרקורים. ברוב ענותנותו, ביקש שלא לשבח אותו בהספדים מלבד עניינים של זכויות הרבים.

ביקש לכתוב על מצבתו משפט קצר בלבד: "פה נתמן עבדך בן אמתך יעקב חי בן מרגלית". נתבקש לבית-עלמו ביום שישי ב' אייר ה'תשע"ג (2013). על אף ההתראה הקצרה לפני כניסה השתתפו בהלויה כמאה אלף אנשים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. חי כ-66 שנים.

אבי: הרה"ג מרכז עובדי יוסף צ"ל. **אמו:** מרת מרגלית ע"ה. **אשתו:** מרת נצחיה. **ילדיו:** מרת מרגלית, ר' עובדייה, ר' יהונתן, ר' משה יוסף, מרת רחל, ר' עמרם, ר' אברהם ומרת ציפורה. **מרבותינו:** הגרי"ש זלמן אוירבר, הגרי"ש אלישיב.

מה שר את כל חייו למען זכוי הרבים וראה בהזה את שליחותו בעולם. כל הזמן היה רץ ממקום למקום בשבי למסור שיעורים ולזכות את הרבים, זה התחיל בשיעור הלכה קצר אחר הנטז והסתפים בשעות הלילה המאוחרות. בשנה וחצי האחירות הכל ראו את גודל מסירות נפשו לחמות את הרבים למחרות מחלתו, הוא הגיע למצבים, שהמחללה ל"ע התפשטה לכלב, וזה היה שורף לו את הדם בגוף. הוא היה מגיע לנצח של המגולבלים 7-8 עד כדי כן שבשלב שהוא עבר את הכאב, היו צרכים לעזרה את התנוועה! ולמרות זאת הלך ונתקן שיעורים גם במחלה קשה זה. אחרי טיפולים כשהיה יומם שלם בביה"ת, היה יוצא ישר לשיעור.

Gעם כשהיה צרי לעשה בדיקת C, הרב היה צריך לשחות חומר מסויים, היה שחומר גורם לשיקוף, ואפשר לראותו במכתירים מה מצב הגוף ה". הרב הגיע לבקר לבית חולים ושחה את החומר והרופא אמרה לו, שהוא צרי לחוכות שלוש שעות, כדי שהחומר יספג בגוף ורך אחר כך יהיה אפשר לעשות את הבדיקה, ואוטו יום היה יום רביעי, שהיה מוסר שיעור בכלל, באותו שעה הוא אמר: "בשביל מה אני אשכח פה שלוש שעות?" הוא שאל את הרופאה, אם הוא יכול לצאת שעה ולהזוז, והוא אישרה לו, הוא בא יכול נתן שיעור וחדר לבית חולים!

Oיפר מר אלהו שאלתיאל ה"ז מתלמידיו המובהקים של רבינו: "עם כל גודלותו בתורה, הרב היה מתנהג עמו בענוה יתרה, ונוהג עמו כחבר. הייתה איזו משפחה בקרית עקרון שהרבה שנים לא היו להם ילדים ה". הרב הגיע לבקר לבית חולים בהזאה. ההורים התקשו בצער גידול הילדים, בפרט שהיה להם בית קון. סיפרתי לרבי המשפחה זו זקוקה לעידוד וחיזוק. לאחר השיעור, ללא שהיות, הרב הורה לי שניסע לאוთה המשפחה. הרב נכנס לבית בשיא הפשטות, הפגין את השמחה הרבה של מהילדים החמודים. **מושיב את הילדים על ברכיו, השתעשע עמם, ויצא...".**

Hמישה ימים לפני שהלך לעולמו, חבק הגאון רבי יעקב יוסף צ"ל נכד נוסף. לרבי עובדייה יוסף, בנו של רבי יעקב, נולד בן במל"טוב. הרב עובדייה הגיע אל בית-החולם הדסה עין כרם שם היה אבי מאושפז, והציג בפניו את נכדו החדש. אחרי שהרב צוק"ל ברכ את הבן והננד, אמר הבן לאביו הגדל: "אבא, ביום שני הברית, אנחנו רוצים שתאה תהיה הסנדק שלנו". הרב יעקב השיב לבנו הרב עובדייה: "דבר במצואי שבת".

בימים שיש, השיב הרב יעקב יוסף את נשמעות ליזקרה. ר' עובדייה (נכדו של מרכז), התישב במצואי שבת ללימוד את הלכות אבלות מתוך ספרו של סבו הגדל מרכז פוסק הדור רבינו יעקב יוסף שליט"א. כשהגיע להלכות ברית מילה באבולות, הוא גילה, כי אבי הגדל ר' יעקב צוק"ל מתח קי מתחת לשורות הבאות: "שאף אם נולד הבן לפני פטירת המת, יום הכנסתו לברית היא לידתו, כמו הגר שהתגיר ביום המלו מקון שנולד דמי, ע"כ. ונפקא מינה שיש להקל בחומרת האבולות שבתור י"ב חדש".

הרב עמרם יוסף, בנו של רבינו סיפר: "בראש השנה האחרון, כשהגענו לפיטוט של י'יה אחרי מות, אבא בכח ובכח אף אחד לא הבין למה. מעולם זה לא קרה כר".

אם ראשונים כמלacons – הגאון הרב יעקב יוסף צ"ל

הרב הגאון יעקב יוסף צ"ל – נולד במצוות פורת יוסף, כולל קול יעקב ובמוסד הרב קוק. עשרות שנים שימש כרב שכונת גבעת משה בירושלים, והתגורר בשכונת שמואל הנביא. שימש כראש ישיבת 'חיזון יעקב'. שימש חבר בגוף הכתורות בד"ץ יושא ברכה'.

הרצת התורה שלו הייתה מופלאה עד מאד. מסר שיעורי תורה בכל רחבי הארץ, והגיע לכל מקום,שאליו התבקש. הגאון בק' בש"ס ובפוסקים בצוורה מדיהה. את כל מקום של הרצת תורה. גאון. בק' בש"ס ובפוסקים בצוורה מדיהה. את כל ארבעת חלקיו השו"ע ידע על בורקים. בכל נושא שהיה נשאל. היה עונה במדוקן ומצטט את המקור כולל סימן וסעיף, ואם היה מופיע מספר פעמים בשו"ע, היה מצין בדיקן את מספר הפעמים והסימנים.

גם לאחר שהתגלתה המחללה המKENNTNG בגופו סייר בכל תוקף להפסיק את שיעורייו. מעולם לא אישר או הפסיד שיעור. לא היה אצל חופשות או בין הזמן. בשבע לפניו פטירתו עוד אמר שיעורים במסירות نفس עילאית. ענותן מופלא. את נסיעותיו ממקום למקום עשה באוטובוסים, והשתדל להימנע מאור הזרקרים. ברוב ענותנותו, ביקש שלא לשבח אותו בהספדים מלבד עניינים של זכויות הרבים.

ביקש לכתוב על מצבתו משפט קצר בלבד: "פה נתמן עבדך בן אמתך יעקב חי בן מרגלית". נתבקש לבית-עלמו ביום שישי ב' אייר ה'תשע"ג (2013). על אף ההתראה הקצרה לפני כניסה השתתפו בהלויה כמהאת אלף אנשים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. חי כ-66 שנים.

אבי: הרה"ג מרן עובדיה יוסף צ"ל. **אמו:** מרת מרגלית ע"ה. **אשתו:** מרת נצחיה. **ילדיו:** מרת מרגלית, ר' עובדיה, ר' יהונתן, ר' משה יוסף, מרת רחל, ר' עמרם, ר' אברהם ומרת ציפורה. **רבותיו:** הגראי"ש זלמן אוירבר, הגראי"ש אלישיב.

ג עם אחת בערב סוכות הגיע לשיעור בישיבת 'חות' של חסיד', אך מכיוון שערב סוכות היה, לא היו בכוחם תלמידים בישיבה, כל אחד הלך לעזרה ב ביתו, בחזרה הישיבה בנו מספר בחורים את הסוכה יצא אליהם חכם יעקב ואמר: "אולי יכנס תלמיד אחד לפחות, שנוכל לקיים את השיעור".

ספר מسجل הישיבה, שmedi פעם אמר לר' יעקב: הרב, חבל שתבואו בין הזמן לא יהיה כמעט תלמידים, ואין זה כבוד התורה", הרב יעקב הנהן בחירות, אך בין הזמן הופיע גם אם היה תלמיד אחד.

ה ר' אליהו שאלאיאל הי"ז, תלמידו המובהק של רבינו, למעלה מ-40 שנים. מספר על מסירות נפש רבינו לתורה: "בכל יום חמישית היה מסיע את הרב למסור את שיעוריו ברחובות, קריית עקרון, ומושב בני ע"ש. גם בחול המועד פסח האחרון, כשהרבות היה בחולשה נוראה, הוא לא יותר על השיעורים, למחרת המאמץ הכרוך בטלטולי הדרכן אל מחוץ לעיר.

כשהגענו לרחובות, הרב, לא יכול היה ללכת בכחוות עצמו, ואףלו להוציא את רגלו מהמכונית הוא לא יכול מרוב תשישות. אך למחרת הקשי הוא לא וויתר על מסירת השיעורים".

ו פר בנו הרה"ג רב' משה יוסף שליט"א על מסירות נפש של אביו: "יום אחד הגעתו הביתה והוא חזר משיעור, לא יאומן כי יוספר, מרוב חולשה ביקש ממי שאריד לו את המעל והחליפה ולאחר מכן הוא הכניס את היד בחזרה מרוב חולשתו. הוא ביקש ממשי, שואzia לו את היד מיכיסו! במצב זה הוא היה נותן שיעורים!"

מ ר' אליהו שאלאיאל הי"ז, תלמידו המובהק של רבינו מספר: "לרב היה מידת הכרת הטוב באופן יוצא מהכלל. על כל דבר קטן שעשית לungan היה מודה לך. בכל שבוע כחזרנו לביתו, הייתי מגיש לר' כבוד קל של מזונות. לאחר שהרב היה גומר ברכבת 'מעין שלישי', הוא היה מרים קולו וمبرכו ברכבת האורח, שנוגאים לאומרה ברכבת המזון בלבד. ככלא יכולתי להטעת את הרב לשיעורים, בגלל שמחה משפחתיות וכדומה, בני היה מסיע את הרב, וכਮובן שהיית מותן לבני את הכבוד, שיגש לר' בחזרה מהשיעורים. גם איזה רב לא חרג ממנהגו, לאחר שהרב היה מסיים לברך את ברכת 'מעין שלישי', היה מתקשר אליו מהמכונית, וمبرכו ברכבת האורח. ואם לא שמעתי את הצלול ולא עניתי לשיחה, אז הוא היה משאיר לי את ברכת האורח במשיבון הסולוארי".

ה כרט הטוב של הרב הייתה מדיהה, מספר מسجل הישיבה, שהוא בכל חדש מעביר לר' משכורת' עבור השיעורים, הרב היה כל כך מודה, כאילו שלא מגיע לו, על אף שהמשכורת הייתה לפחות פי ערכו.

ל לפני כעשר הימים הייתה ישיבת הבחוירים בלייפטא (בפתחי ירושלים) חכם יעקב היה מגיע אף לשם לעיתים באוטובוס להעיר שיעור, يوم אחד הגיע הרב אך בימה"ד היה באמצע ניקיון, (המנקה שכח מהשיעור של הרב) לא פחות ולא יותר הרב תפס את מקל הגומי והחל לגרוף את המים באומרו: "מאוחר לשיעור".

הצדיק הרב ישעיה שטיינר הידוע כרבינו ישעיה מקרטיסטר זצ"ל: נולד בשנת ה'תרי"ב (1852) בכפר אבריו שליד סלובקיה. מיסודה של חסידות קרטיסטר אף שימש בה כאדמו"ר. אבי נפטר בהיותו בן שלוש. בגיל שנים-עשר אמו שלחה אותו לבית האדמו"ר רבנן צבי הירש פרידמן מליסקה, אשר בהמשך מינה אותו למשמו ונאמן בינו. לאחר פטירתה רבו החל להתפרסם כ"בעל מופתים" ורבות חסידים נהרו אליו. בחוגים רבים משתמשים כינוי בתמונהו בסגולה נגד עכברים ולשמירה לכל מרעין בישן. נפטר ב-ג' אדר ה'תרפ"ה (1925).

אביו: ר' משה. **אימון:** מרת הענשא מרים. **אישתו:** מרת שרה (בת ר' יונה ויינשטיין ממאד). **רבותיו:** האדמו"ר ר' צבי הירש מליסקה, ר' חיים הלברשטאם מצאנז. **ילדיו:** ר' אברהם (ミלא את מקום אביו כאדמו"ר, אך לאחר פחתות משנתיהם, ב-י"ח אדר א' ה'תרפ"ג [1927] נפטר). **תלמידיו:** בנו, ר' אברהם. חתנו, ר' מאיר יוסף רובין. (שניהם שימשו כאדמו"רים בקרטיסטר).

ארע פעם בשבת קודש בצלא דמהימנותא אצל רבינו, המיטות היו מלאות עד אפס מקום מרוב אנשים אשר באו אף הם לשבות בצלא, ביניהם נמנעו אף אנשי צורה אשר לכולם נמצאו באיזהו דרך מקומות לבינה בביתו של רבינו. בין הבאים נראה היה אף איזשהו הילך תמהוני אשר הגיע לשבות את שבתו אצל רבינו מגוריו אשר בכפר סערנץ, ודרש אף הוא מקום לינה כוכלים, ואכן רבינו ש' ושם על המצווה, אשר מקרתת לפניו, ואף אץ לחפש לו מקום לינה ראוי לשמו.

רבינו אשר נהג בענווה ובפשטות מדמיימה, אשר עשה כל זאת בכבודו ובעצמו, שכן כל גבאי או משמש לא היה אצל, אלא את כל הцентрויות המועטות, כמו הוצאות האורחים המרוביים, דאג באופן אישי. שדרכו של רבנו הייתה לסוד את האש"ל לאורחים הרבים, והרבנית הצדקנית ישבת היתה לה כל היום במטבח, שם מבשלה היתה תבשיל אחר תבשיל עבור אורחים הנכבדים והפостиים כאחד... אף מודיענו אותו הילך תמהוני לא נגרע חלקו מיתר אורחי הבית הנכבדים, ואף אצלו נראה היה רבנו, כשהוא מתרכז בין חדרי הבית, בתוכו אחר מקום לינה ראוי לשמו עבור האורחים הנעלמים.

אך כעבור בירור קצר נוכח הצדיק כי עתה כמות האורחים עברה את מכוסתתו, וכי יאלץ הוא עתה למצואו לאורחו הדגול מקום לינה ב'עלית הגג', שם הקצה לאורוח מיטה מוצעת ויפן אל האורח, ויאמר אליו: "יש לי מעלה על הגג חדר מיוחד עבורך!"

האיש הילצה, כשמו זאת, תחת אשר יודה לרביבנו על רוב טבו וחסדו עמו, בטורחו להשיג חדר מיוחד עבורו, כעס על אשר כה 'זלזול' בו רבינו, נתן לו לשון אך ורק בעליית הגג. והלה לא שלט ברוחו, וביליל שבת קודש בעוד הכל נומים על יצועם, הדליק אש בחדרו והוציא את בית רבינו במ"ד. הנזק היה גדול ועצום ורב, ורק בנס השרפאה לא פגעה בנפש.

כל העיר היה מרכזה מעדותנו הנוראה של אותו מזיק 'תמהוני', ויבקשו לעשות בו שפטים, אך היחיד שלא שת לבו לכל צאת, ה... רבינו, אשר לגדול דעתו קרא לו לאותו הילך, והחול' מתנצל' באוזני, באמרו: "רואה אני, כי זוקק הנר לשמירה מיוחדת, הילך באו ותישע עמי בחדרי שלי!". 'התרצה' הלה לרביבנו, והסתים להזמנתו, ושינו שניהם יחדיו!

בן ומ"מ של רבינו - הרה"ק ר' אברהם מקרטיסטר ז"ע"א סיפר, שכשישב שבעה ל"ע אחר أبي רבינו ז"ע"א, נכנס יהודי, שהtaggor בכפר מרוחק, ואמר: "כעת יכול אני לספר: מנהל אני בית מרחץ, והגויים נכנים לשותות ולהשתכר, וזוגתי ובנותי" היו עמדים להגיש את המשקה לנכבדים, ואני הייתי ישוב בחדר הפנימי לנחל את החשבונות וכו'. פעם נכנסה זוגתי בבהלה, וסופה לי, שישנו איזה גוי שהשתכר מאד. הגוי עמד ורק, ותפס ביד בנותי והכריח אותו לركוד עימי".

"מיד יצאתי בבהלה, וראיתי את המחזה הנורא, וברובו כעס נתתי לשיכור מכח חזקה על פניו. הוא נפל על הארץ, ראשו נחבט במדרגת האבן, ונשאר דומם על הארץ. למזרע אף אחד כבר לא היה יותר בבית מרחץ, אני ניגשתי אליו ומשחתית את דפקו, וראיתי שאין דפק ואין נשימה. תפости אותו וגורתי אותו אל מחסן המשקאות, נעלתי את הדלת, ומיהרתי לנסוע לקרטיסטר אל הרב".

"כשהגעתי אל הרב, סחתי לפני את צرتתי. כששמע צאת, גער בי ואמר: 'מנין לך יהודי כח זכות להרים ידו ולhecות, ואפלוא אם זה נכרי?'. לאחר מכן אמר לי, 'חזרו לביתך ואמור לנוורי, שאני אמרת', שכוכב רבותינו הקדושים הרה"ק מצאנז ז"ע"א והרה"ק מליסקה ז"ע"ה ענני מצווה עליו שיקום וילך לביתו".

"לא הרהרתי הרבה, והחל ללבת לביתו, מגודל הפתעונו מעצמה הנס, הלכנו אחריו לחזות זאת בעינינו. כשהגע סמוך לביתו, עמדו כבר ליד הדלת אשתו וילדי, הם דאגו לו ושםחו מWOOD לראותנו. כשהגע סמוך לבית, הגיע במרוצה שור זעם, ורמס אותו למוות, לעיני משפחתו. כהזרתי לקרטיסטר להודות לרביבנו על הנס, זההיר אותו: 'אם תספר זאת בעודי חי, זה יזק לך ולוי'. אך כתע אחר הסתלקות רבינו הקדוש, יכול וחיב אנכי לספר זאת".

Οיפר הנגיד ר' מיכאל גאטלייב מאהען שפעם אחת בא לרביבנו וביקש להתייעץ מכיוון שמשמעותו במכירת גחלים, וכעכשו בא גוי אחד להתחרות בו. אמר לו רבינו בהה הלשון: "הקהל קול יעקב, ענייני הקול שייכים לייהודי ולא לגוי". חלפו ימים מועטים בא הגוי לר' מיכאל וביקש ממנו, שיקנה ממנו הגללים הנוצריכים להזאה, כי חזר בו ואני רוצה להתעסך יותר בהה. (מי באר ישעיהו קרטיסטר)

רבי ישעיה
מקרטיסטר

אם ראשונים כמלכים - הרב ישעיה שטיינר זצ"ל - רבי ישעיה מקרטשר

הצדיק הרב ישעיה שטיינר הידוע כרבו ישעיה מקרטשר זצ"ל: נולד בשנת ה'תרי"ב (1852) בכפר אזרבי שליד סלובקיה. מייסדה של חסידות קרטשר ואך שימש בה כאדמו"ר. אבי נפטר בהיותו בן שלוש. בגיל שנים-עשר אמו שלחה אותו לבית האדמו"ר רב צבי הירש פרידמן מליסקה, אשר בהמשך מינה אותו למשמו ונאמן בינו. לאחר פטירתה רבו החל להתפרסם כ"בעל מופתים" ורבות חסידים נהרו אליו. בחוגים רבים משתמשים כינוי בתמונהו בסגולה נגד עכברים ולשמירה לכל מרענן בישין. נפטר ב-ג' אדר ה'תרפ"ה (1925).

חי-73 שנים. ציונו בקרטשר.

אביו: ר' משה. **אימון:** מרת הענשא מרים. **אישתו:** מרת שרה (בת ר' יונה ויינשטיין ממאד). **רבותיו:** האדמו"ר ר' צבי הירש מליסקה, ר' חיים הלברשטאם מצאנז. **ילדיו:** ר' אברהם (ミלא את מקום אביו האדמו"ר, אך לאחר פחות משנה נפטר, ב-י"ח אדר א' ה'תרפ"ג [1927] נפטר). **תלמידיו:** בנו, ר' אברהם. חתנו, ר' מאיר יוסף רובין. (שניהם שימשו כאדמו"רים בקרטשר).

הפרידה של ענקל מהורי, בDrvaco לנוטות את מזל באמריקה הגדולה, הוינה קשה ומרגשת. צפירת הרכבת קטעה אותה באכזריות. ענקל נופף להורי לשולם ונובלע בין הנוסעים. כשהגיעו לאמריקה הצטרף לקהילת יראים ושלמים. הוא שכר דירת-חדר קטנה באיסט-סיט' היהודית במנהטן. עד מהרה גם מצא עבודה שפרנסה אותו בכבוד. כעבור זמן נושא לאישה בת-טוביים כשרה. האיגרת שליח להורי אשר בהונגריה על הסתדרותו הטובה ועל נישואיו, שמחה אותם לאין-קץ. ענקל התברך בחירות ובתפיסה מהירה.

הוא ידע להזנות הזדמנויות ולאחוזה בהן ברגע הנכון. يوم אחד קנה ממהגר סיני קשייש מכבסה גדולה, שכנה ברחוב המרכזי של השכונה. הוא הפיע את המכבסה שעונות נוספות והתאים לרשות את לקוחותיו. עד מהרה נperf המוקם לעסק משאג. הצלחה לא סחררה את ראשו. הוא הוסיף לדבוק בדרך התורה והמצוות והכיר תודה לה' על הצלחתו. נזקקים ידעו כי בביתו יצכו לתרומה הגונה. חייו של ענקל התנהלו על מי-מנוחות. נולדו לו ילדים והוא ניהל בית יהודי לתפארת.

עד ליום שבו החלו העניים להשתבש. מול המכבסה שלו פתחו שני איטלקים ערים מכבסה מתחרה. השניים שכרו אולם רחב-ידיים ומילאו אותו במכונות-כביסה מושכללות ומהירות. כעבור זמן רמזו לו האיטלקים כי מושבם לsegue את מכבסתו. עיניהם היו צוחות בפרנסת המעטה שעדיין היבאה לו המכבסה. ענקלה היה אובד-עצמאות.

היהודי שהתקడק על דלת ביתו השכיח ממנו לשעה קלה את צרכו. הוא נשא עמו דרישת-שלום חמה וטריה מהונגריה. השיחה נתגללה עד שהגיעה גם לשיפור מצוקתו של ענקל. "שמע-נא", הצע להה, "ודאי שמעת על הצדיק רבי ישעיה מקרטשר, שלו אני קשור. בעוד כמה שבועות אשוב לפוקוד את חצרו. כתוב 'פדיון-נפש' לצדיק ואני אמסרו לו". הרעיון כסם ליענקל, שעשה מיד עצצת אורחות.

חצי שנה חלפה מאז. הפרנסת הוסיף להיות דוחקה והאויומים תכפו וגברו. בוקר בהיר אחד שבמיודענו והופיע בبيתו של ענקל. "ברוך שובר לצל קורתינו הרועשה", הכריז ענקל בחירות עגום, שהבהיר את מצבו. "יש לי בשורות טובות בשבלר!", הctrץ האורת, והוציא כיס בד קטן. "צדיק שליח לך קמייע. שמור בכיסך, לשמירה ולהצלחה. הצדיק הורה שלא תפתח את הקמע עד שתוחש כי בא המועד המתאים".

בימים הבאים ניסה ענקל לשאוב עידוד מברכת הצדיק ומಹקען שיגר לו, אף שידע היטב כי מתחורי זוממים דבר-מה. שני האיטלקים החליטו לפעול. הם גייסו צער שחור בעל עבר עברי עשיר והבטיחו לו מאותים דולרים תמורת שריפת המכבסה של היהודי. הצער הסכים וקיבל מן השניים הconnona מפורת ובכללה שם הרחוב, תיאור חלון-הארווה של המכבסה והחוויות הסמוכות לה. הם תחכו לויד שטר של מאה דולרים. "את היתרה תקבל לאחר הביצוע", אמרו.

בשעת לילה מאוחרת יצא addCriterion למשימה. בידו נשא מכל דלק גדול ובכיסו גפרורים. הוא חיפש אחר המכבסה, על-פי ההנחיות שקיבל, אך לא הצליח לזהות את המקום. כעבור שעה קלה החלו עצבי להתרוף. החשכה הסתירה מעינו את מכונות-הכביסה שמעבר לזכוכית. מדקה לדקה גברה עצבנותו.

בלית-ברירה טמן את המכל בפינה נסתרת והמתין לעובר-אורות. "אינך מכיר את המכבסה?!", תהה לה, והביע על מקומו המדוייק. התפלא addCriterion על שלא הבחן בה קודם לכן. אך הסתלק האיש מיהר addCriterion אל המיכל. הוא רץ אל המכבסה, ניפץ במלולמה עדזה את השימוש הקדמית, והתייז את הדלק על מכונות-הכביסה. בטור שנויות היהת המכבסה למאכולת-אס.

למחרת בבוקר ה郎 ענקל, דרכו, להתפלל שחרית. לאחר התפילה, ביל' לדעת על אירועי הלילה, פנה אל מכבסתו. מරחיק הבחן בכבים ובשוטרים שמליאו את הרחוב. הוא רץ לעבר המכבסה. ענקל התקשה להאמין למראה עינו. המכבסה המפוארת של צמד האיטלקים הייתה לאפר. **השנאים התרכזו בחוץ, חיוורים ועצבניים.** ענקל מיהר לפתח את המכבסה שלו, שידיה כבר המתינה קבוצת לקוחות.

הסיפור המלא נחשף רק כעבור יומיים, לאחר שהמשטרה תפסה את המצית. הוא סיפר: "התכוונתי להציג את המכבסה ממול וטיעתי בדיהו המטרה", הזכיר. הוא, הסגיר גם את מזמין ההצעה. בעלי המכבסה השוויפה. בבת-אחד חזרו כל הלוקחות הוותיקים למכבסה של ענקל. מצבו הכלכלי שבבער על פטירת רבי. ענקל סבר כי זה "המועד המתאים" שעליו רמז הצדיק. כשפתח את הקמע נתעקה נשימטו. מכך. יום אחד התבשר בער על רצעת קלה צערה הופיע הפסוק – "וְאֵת האנשִׁים אֲשֶׁר פָתַח הַבַּיִת הָכוּ בְּסֻנוּרִים, מַקְטוּן וְעַד גָּדוֹל, וְילָאוּ לְמַצּוֹא הַפְּתַח".

רבי ישעיה מקרטשר

אם ראשונים כמלכים - הרב ישעיה שטיינר זצ"ל - רבינו ישעיה מקרטיסטר

הצדיק הרב ישעיה שטיינר הידוע כרבו ישעיה מקרטיסטר זצ"ל: נולד בשנת ה'תרי"ב (1852) בכפר אזרבי שליד סלובקיה. מיסודה של חסידות קרטיסטר אף שימש בה כאדמו"ר. אבי נפטר בהיותו בן שלוש. בגיל שנים-עשר אמו שלחה אותו לבית האדמו"ר רבי צבי הירש פרידמן מליסקא, אשר בהמשך מינה אותו למשמשו ונאמן בינו. לאחר פטירתו רבו החל להתפרסם כ"בעל מופתים" ורבות חסידים נהרו אליו. בחוגים רבים משתמשים כיום בתמונהו כסגולה נגד עכברים ולשמירה לכל מרענן בישין. נפטר ב-ג' אדר ה'תרפ"ה (1925).

חי-73 שנים. ציונו בקרטיסטר.

אביו: ר' משה. **אימון:** מרת הענטה מרימ. **אישתו:** מרת שרה (בת ר' יונה ויינשטיין ממאד). **רבותיו:** האדמו"רים ר' צבי הירש מליסקא, "ר' חיים הלברשטאם מצאנז". **ילדיו:** ר' אברהם (מיילא את מקום אביו כאדמו"ר, אך לאחר פחות משנתים, ב-י"ח אדר א' ה'תרפ"ג [1927] נפטר). **תלמידיו:** בנו, ר' אברהם. חתנו, ר' מאיר יוסף רובין. (שניהם שימשו כאדמו"רים בקרטיסטר).

Oבל ודווקה היו מנת חלקו של ר' פינחס. חנות המכולות הקטנה שהחזיק, ובבה השקיע לא הניב רוחחים. מרובה הייתה ההוצאה על הכנסה. הפסדי הצבעו והלכו וחובותיו תפוח. זמן רב התרגלו ילדיו למחרור, ואף אשתו קיבלה את הדין באבבה. אולם השנים עברו, המשפחה גדלה. המצב נעשה בלתי-נסבל. "עד כמה נוכל אני והילדים לשאת את חרפת העוני?", שאלת אשתו. ר' פינחס נשא את עיניו לשמיים ואמר: "מאיין בא עזרי, עזרי מעם ה'". ולפעת עלה בדעתו, כי אכן רק לברכת שמיים הוא זקוק, הרי חנותו יש לו..."

לא-הרחיק מהישוב שבו התגורר שכנה העיירה קרטיסטר, שבה ישב רבי ישעיה שטיינר, הנודע בכינוי ר' ישעיה קרטיסטר. סיפוריו מופת שנקשרו בשמו היי שם-דבר בכל הסביבה. כתע החליט ר' פינחס לצעוד בדרך העולה לקרטיסטר, לחות את פניו הצדיק, אולי ירעיף עליו את ברוכותיו ויתפלל להצלחתו.

החוויות המיחודת, שבה התקבל אצל הצדיק והותירה את ר' פינחס נבוך מעט. הוא החל לתאר את מצבו, וחשי כי הצדיק עוטפו באבבה, ומazardן לו רוב-קשה. כספים, הרים רבי ישעיה את ראשו, ואמר: "ר' פינחס עוזב את העבודה בחנות ולק להתפרק מתיווך דירות וקרונות. ר' יהיה בעזרך". ר' פינחס עמד מופתע. מעולם לא עסוק בתיווך ואין לו שום מושג בתחום זה. אך הוא ידע, שאין להקשות על דברי הצדיק. הוא יצא מהחדר ושב אל ביתו.

לא עבר זמן רב ושמו של ר' פינחס נודע כסוגר נדל"ן מציל. מיד לאחר שבו קרטיסטר סגר את המכולות והחל לעסוק בתיווך בתים וקרקעות. בכל עסקה שעשה aria לו הצלחה פנימה, ור' פינחס העני נהפר לעשיר מופלג ועתיר נכסים. אשתו וילדיו היו עכשווי מטופחים ולבושים היטב, וגם ביתו השתנה בליל-הרו. כשחלפה שנה מאז קיבל את ברוכת הצדיק, החלטת ר' פינחס לעלות שבו לקרטיסטר ולהביע את בליל-הרו. הפעם בא ישוב ברכרה מכובדת, רתומה לטוסים אבירים, וועלן צמוד הממתן להוראותיו. "באתי להביע את תודתי העומקה על הברכה שביברני", אמר ר' פינחס לצדיק. "ברוך הוא, מאז עשית עצתנו הנפקתי לעשר גודל". הצדיק הביט בו בעינים מאירות ואשאל: "וצדק אתה נותן?". לרגע התכרכמו פניו האיש, אך מיד ענה: "ודאי. מудוי הפרשתי צדקה לעניים".

שתק ר' פינחס רגע והוסיף: "אבל, רב, דבר אחד אכן מציק לי מאוד. איןני יכול לסבול את הצביאות, שרבים נוהגים בה. כשהיאתי עני וחסר-כול, מעתים היו יידידי. עתה נעשו פתאות הכול לקרוביו ולידידי. עני אחד מסביר לי, כי הוא קרוב-משפחתי, שכן סבו היה בן-דוד של אבי. וכך שני ושלישי ועוד רבים. הם למדו להחניף לי, אבל מטרתם אחת – כספי. קשה לי לחתת כסף לבני-אדם כאלה".

הצדיק לא השיב, אבל קרא לאבאי. "הבא לכוא בבקשה דף ניר, נזהה וקסת דוי", אמר לו. בטעון מספר דקotas היה הכול מוקן על שולחן הצדיק. ר' פינחס עמד משתאה, והונגה הצדיק קורע את הניר לפיסות קטנות. רב' ישעיה פנה לר' פינחס: "אמור לי בבקשת את שמותיהם של היהודים המכובדים יראי-ה' שבעירך". ר' פינחס עדין לא הבין, למה דבריו מכנים, אך מנה לפני הרבי את היהודים הזכורים לו, והרבי כתב את שמותיהם על פיסות הניר.

cashim לכתוב את השמות אמר הצדיק: "אני מתכוון עכשו לעורך הגירה בין הרשומים בפטקים, מי מהם יזכה בעושר, שאתה סובל כל-כך ממנו". ר' פינחס החוויר. רק עתה תפס את משמעות העניין. הוא הבין כי בעוד רגע קט ישוב להיות עני מרדס, וכל עשרה ילקח ממנו.ascal גוף רועד התקשח לפני הצדיק ולהביע חריטה על מה שאמור. ארשת פניו של הצדיק נשarra רצינית. בעוד הוא מקפל את פיסות הניר קרא לעברו: "בשביל מה יהודי צרייך כסף, אם לא כדי שיזוכל לתת צדקה לעני עירוא?". כל פיסות הניר היו מקופלות היטב ומוכנות לגורל. ר' פינחס פרץ בבכי ובלב שבור התחקן לפני הצדיק לתת לו הזרמנות לתקן את דרכיו. מעתה הוא מבטיח לפזר מהומו לכל נצרך.

בнтיגים קרא רבינו לגבאי ובקש ממנו להביא כל מתקאים. בטעון כך אמר לר' פינחס: "ראה אני, כי אכן מתחרט אתה על התנהגותך ועל דבריך. אני מוקן להשתדל עוד פעם בעבורך. אכתוב גם את שמר על פטק ואכנים אותו לגורל. אם שמר יעללה בגורל, יהיה זה אות ממשים כי התקבלה תשובה". הפטקים הוכנסו לכלי, והגבאי התבකש להוציא פטק אחד. ר' פינחס הביט בגורל, שפטוי רחשו תפילה, ובליבו הבטיח כי ישנה את דרכו ויתן צדקה לבעל נזקן. ליבו החסир פערמה, כאשר מסר הגבאי את הפטק לידי הצדיק. רבינו פתח את הפטק וקרא: "ר' פינחס, ציכית!". דמעות של אושר נקו עבנוי. בהתרגשות ובהכעה שמע את מילוטיו המעודdots של הצדיק, כי מעתה ודאי ראו הוא לעושר, וכי מהוים ידע לעשות בכיספו אך טוב וחזק. שנפרד מהצדיק, היה ר' פינחס אדם אחר, וczatzat היה גם התנהגותו.

רבי ישעיה
מקרטיסטר

אם ראשונים כמלכים – המקובל הרבה ראובן שרבעני זצ"ל

הרב המקובל ראובן שרבעני זצ"ל – נולד ב-י"ז איר ה'תש"ד (1944) בירושלים. בבית של תורה ויראה צrhoפה גדול והתacen במסורת בית-אבותיו הדגולים, שחינכוו מגיל עיר לשקו על התורה והעבודה. בענורתו התacen בישיבת 'פורת יוסף', שם עלה ונעלה במלואות התורה, היראה והלימוד והיה לאחד מבחריו הישיבה. זכה למדוד עם גдолו התורה הספרדים. שימש כבן שואבת לרבים שביקשו לרכוש מידיעותיו וחכמו המופלגת. בגין תשע-עשרה שנים בלבד כבר הווסף לרבניו! שקדן וגאון נפלא.

במשך בשולחן הצורך בהקמת ישיבה לבני עדות המזרח, חבר ל' יהודה כהן ויחד פתח עימו את ישיבת 'אוהל מועד' בה למדו רבים כאשר רבינו שימש כמשגיח. בהמשך הקים יחד עם ר' יהודה את ישיבת 'יקרי ירושלים' ושימש מראשי הישיבה בה. הרבי' תורה ויראה לצעריהם. עיינו היה מבעית.

מסופר כי בעת שהגאון בן ציון בא בא שאל נכס לניתוחים וכד' היה ממנה את רבינו למגיד שיעור תחתיו, בעומק עיון הפשט. שיעוריו נמשכו שלוש שעות רצופות. בבחורתו שין כל כך הרבה פעמים את תלמודו, עד שהוא חוזר על ששים דפי גمرا בשעה. היה מחניך תמיד להנאהה ודרכ ארץ, לחינוך מתוך שלווה ומואר פנים, לקדשה ולזכירות יום המיטה. העיד על עצמו שמעולם לא נשמע קול צוחה או עצקה בביתו!

במשך חלה ובחסדי ה' והתפליות הרבות, החלים בניגוד לדברי הרופאים. גאון בנגלה ובונסתר. צדקתו ויראותו היו עצומים והקרין זאת על כל רואיו. **בעל רוח-הקדש. ענוונו מופלא.** ראה כל תלמיד כבנו היחיד. בשנותו האחרונות התנייד על כסא גללים בשל השיטוק ברגלו. למרות הסבל והיסורים שהו מנת חלקו, מאור פניו לא מש ממנה. נפטר בשבת קודש בשעת המנחה רעווא דרעווין, ג' איר ה'תשע"ז (2017). ח' כ-73 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.

שובה (מצד אביו): המקובל ר' יהושע. **אביו:** המקובל ר' יוסף חיים. **אמו:** מרת סול שלומית (לבית טלווי). **אשתו:** מרת דליה (בת ר' יעקב סודרי – מראשי העיר חיפה).

מרבותיו: חכם ר' עזרא עטיה, חכם ר' מנצור בן שמעון, חכם ר' עמרם איזולאי, חכם ר' יהודה צדקה, חכם ר' שעון מזרחי, חכם ר' יוסף עדס, חכם ר' אפרים הכהן. **בניו:** ר' יעקב (ראש ישיבת אוצרות התורה בבני ברק), ר' יהושע (ר' מ' בישיבת 'קול תורה' בירושלים), ר' אלחנן ור' אליהו (מחשובי הלומדים בבית און בירושלים). **חטנו:** ר' ישראל פתאל (ר' מ' בישיבת 'יקרי ירושלים'), ר' דניאל אשכנזי מביתר ור' פנחס דניאל. **גיסו:** ר' בן ציוןABA שאל (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' ניסים טולדינו (ראש ישיבת 'שרירת יוסף').

בעירתו התארח אצל ידידו, שהוא חתן חדש. הייתה זו השבת הראשונה שעשו בabitם אחרי החתונה. אשת החבר הכינה לסעודה מאכל עם קישואים, ורבינו היה מגיע למאכל זה, ולמעשה עצם הרחת המאכל גרמה לו בחילות. בסופו, מאכל זה היה מלאה בצורה מוגצתת ואף חברו, החתן, לא יכול לאכול ממנו, אלא טעם מעט והניח את הצלחת כמהות שהיא.

אולם רבינו שלא רצה לבייש את בעלת הבית, הכריח את עצמו ואכל את כל הצלחת, ולאחר מכן גם שיבח את בעלת הבית על מאכליה **العرب**, וגרם לכך שנשאל האם יחפוץ בצלחת נוספת, והשיב בחיבוב. והכריח את עצמו לאוכל גם את הצלחת השנייה עד תומה. למחמת, שכב במיטה מרוב חולשה וחול.

אחד מנקדייו שהגיע פעמי לbijתו בלילה בדיקת חמץ, התבקש על ידי רבינו להביא את השקית הנמצאת בbijdem. כמובן שהוא הזדרץ לך'ם את שליחות הסבא, כשהוא תוהה בbijבו, מודיע ציווה אותו להביא את השקית בעיתוי זהה, מה 'בער' כל כך בשעה דחוקה זו של בדיקת החמצ להביא את השקית?

עוד בטרם מילא את שליחותו נשאל על ידי הסבtau: "שוב הוא מבקש את השקית? מה בוער לו כל כך לשורף את התעדות?". הננד התפלל, אבל תעודות מדווח ומדווס הסביר מבקש לשורף אותן? והסביר השiba: "אל תעודות ההסכמה לרבניו של סבא. הוא קיבל אותן בהיותו בן תשע-עשרה שנים בלבד!", ותעודה נוספת נספפת אותה קיבל לאחר מכן.

"לא זו בלבד שהוא לא הסכים למלות את התעוזות הללו על הקיר, הוא מופיע מזח ומתמיד לאחונן אותם רק בbijdem. מעבר לכך, מדי שנה הוא מבקש מחדש אותן כדי לשורפן יחד עם החמצ, מכיוון שהוא טוען שמדובר בגאוות ותו לא. אבל איןני מסכימה והוא מכבד את רצוני".

על שולחנו סעדו מדי שבת עשרות בחוות ישיבות, ללא הזמנה על אף העובדה כי ביתו היה קטן ביותר. כל אחד מהבחורים היה יוצא עם פס עוגה, כדי שלא יצא בידיים ריקות. רבינו חש את יומם הפטירה בכל ימי, ובשיותו הרבה לתאר איך ירד לקבר בbijao הימים בבית-עלמו.

גם אמרת נכנס לשיעור ואמרה: "יש כאן בחור שעובר על תקנון הישיבה ולומד שני עיוני נהוגה. אני רואה שהדבר מסוכן מאוד בעבורו, והוא או חיללה י"הרג או ירוג, שידע שהזהרתנו אותו!". אותו בחור התעלם מדברי רבינו ולבטה חשב שאחד התלמידים הלשין על מעשייו ולכך רבינו מבקש להפחיחו בדבר. הלה לא שעה לדברי רבינו, המשיך ללמידה ובסיומו של עניין עבר את הטסט וקיבל את הרישיון המוחל. לא עברה שנה והלה ניגש אל רבינו בדמותו ומספר שעשה תאונת דרכים והרג אדם רח"ל בדיקק כפי שהוא רבינו.

הרב אריה ליב צינצ'ץ"ל הידוע בכינוי מהרא"ל והగאון מפלוצק' - נולד בשנת ה'תקכ"ח (1768) בעיירה פינטשוב שבפולין. בילדותו נתינטם לפרט גוף נוראה גדול בבית דודו, שם שפחתו היה צינצ'ץ. בנוירו נסע לפררג (צ'כיה) ובגיל 18 התפרנס כעלי. בשנת ה'תקנ"ג (1793) עבר לפרשburg ובשנת ה'תקנ"ה (1795) החל כהן כאב"ד בפלוצק (פולין). ומכל העולם הופנו אליו שאלות הלכתיות.

במשך שניםים כיהן כאב"ד בצ'כובה. בהמשך כיהן כרב ואב"ד בערים נוספות: טשכוב, מאקובי, נאשלאסק, פולוטסק. בשנת ה'תקפ"ח (1828) עבר להתגורר בוורשה עצמה. שם סירב לכיהן כאב"ד. ייסד ישיבה ותלמידים רבים נהרו אליו. שימוש כרב, דיין, פוסק ומחבר ספרים תורניים רבים. גאון בנגלה ובונסתה. חריף. בין גדולי הדור שהি�יחזו והעריצו: הגאון ר' יצחק אל לנדא (בעל הנודע בהיודה), ר' עקיבא איגר. נפוץ היה כינוי ר' לייבוש חריף. לפני פטירתו הבטיח כי מי שישתדל בהדפסת ספריו - יהיה הצדיק למליץ עליו אם יהיה לו זכות. אכן, רבים מהთורמים להוצאה ספריו רואים ישועות מופלאות. באשדוד הוקם "מכון מהרא"ל צינצ'" להוצאה ספריו. נפטר ב-ג' איר ה'תקצ"ג (1833) בעיר מאקובי. ח"י כ-65 שנים.

אבי: ר' משה אייבשיץ. **בנו:** ר' אהרן. **חתני:** ר' אברהם שיסקס מבריסק, ר' אורן פיבל מרגלית ור' מאיר צ'כובה. **מתלמידיו:** אדמוני ר' יצחק מאיר אלתר מגור (בעל חידושי הר"מ), ר' אברהם לנדא מטשכוב (בעל בית אברהם), ר' יעקב גזונדייט (רבה של וורשה ומה"ס תפארת יעקב), ר' שמואל אבא מציגין, ר' אהרן שמחה פיליצר מגומביאן (בעל רשב"א אש), ר' יוסף פרנקל מפלונסק.

טספורי: •**אילת האבימים**- מסכת כתובות •**גרש ירחים**- מסכת גיטין •**גור אריה**- חולין •**יעלת חן**- ש"ת ש"עaben העזר •**מעיני החכמה**- מסכת ב"מ •**פני אריה** •**שמחת יום טוב**- מסכת ביצה •**גט מקושר**- הלכות גיטין •**חידושי מהרא"ל**- יורה דעה •**טיב חילצה**- הלכות חילצה •**טיב קידושין**- ש"ע הלכות קידושין •**יין המשמחת**- הלכות יין ונוסף •**מגן האלף**- הלכות פסח •**מקצע בתורה**- הלכות הלואה •**שם חדש**- הלכות חדש •**משיבת נפש**- ש"ת •**מהרא"ל**- ש"ת •**ברכת השיר**-

הגדה של פסח •**מלך העומר**- על התורה •**קיים המנחה**- דרישות להן ספורי ישועות, שנשלחו להנחלת מכון מהרא"ל צינצ'ץ לאחר מכן לשם הוצאה ספרו החדש: ב'. מתניתה התקשרה בספר ששבוע לאחר שהתחילה לתת את ההוראת קבע שטרמה כדי למצוא זיווג לבנה, הגעה הצעת השידור, שכן התגשמה בסוף. גם אחד האדמו"ם החשובים שליט"א המליץ למשפ'ח. לאחר שבנם התעכב>Ziongo_Zman_Aron, ובתום שבועיים מיום התפילה על הציון התארס בנו.

ר' בים גם זכו בزرע בר קיימא לאחר שנות המתנה וציפיה רבות, כך משפחחת א. לא זכתה להפיקד שנים רבות, והסבtag א. אסרת שמעה על הסגולה והמליצה להם לתרום, וכן נפקדו באותו החודש ונולדת להם בת בפורים וקרווא שמה אסטור על שם הסבtag, שאלגלה לפיתוחם את הישועה. עוד תורמים התקשרו לבשר על פקידתם בתאותם לאחר 17 שנה! שהיה ביום ריק סוף סוף זכו בישועה, וכן רבים נוספים.

הרב ב. שליט"א נסע לח"ל לגיאוס כספים עבור הכלול שהוא עומד בראשות. לפני הנסעה תרם סכום כסף להצלחה, וכשהגע לשם נודע לו, שהגביר פטרון הכלול התרעם העיקרי הפסיד השנה סכומי עתק ואין לו מעשרה, ולא יתכן לו כלום. אף על פי כן ביקש להיפגש עם הגביר ותאריך הפגישה נדחה מיום ליום על פי בקשת הגביר עד שבסוף נקבעה לו פגישה והגביר למרות מצבו הדחוק נתן לו תרומה כפולה! כשהראה את תאריך הפגישה לבו החסיר פעימה, התאריך היה ג' איר, יומ פטירת רביינו צ"ע"א, ויהיה לפלא!

אם אחת התקשרה למכוון בספר, שתרמה סכום בשנה שעבירה לאחר שבנה לפטע החל להדרדר בלימודי, בטענה שאינו מישב ואין לו חשק ללמידה, מיד לאחר שתרמה פתאום הרגיש הילד ישוב הדעת כמקודם וחזר ללמידה ביתר שאת, וכמוון מאז ועד היום היא תורמת בקביעות ורואה נחת מילדיה ב"ה".

הספר התרום י.ק. מפתח-תקווה, שיש לו הוראת קבע למכוון, ובשנה שעבירה לקרה ההילולא הכין את ה"פיטהק" בה רשם מספר שמות של אנשים המצפים לשועה כל אחד בעניינו. משום מה נשתחח הדבר מהם ולא שלח את הפיטהק, לאחרונה הם מצאו את הפיטהק בבית מונחת בארכן הספרים. הוא ומשפחתו עברו על כל שמות האנשים שהיו רשומים שם, ולמרבית הפלא, הם שמחו להיווכח, שבמהלך השנה האחרונות נהגנה ברוך ה' כולם נשענו!

מ"שפ' ס. מנהריה, לא זכו להפיקד בילדים שנים ארוכות. בהיותם מבאי ביתו של הצדיק רבי דוד אבוחצירה שליט"א, הוא ייעץ להם "תשתדלו בהדפסת ספרי מהרא"ל צינצ'ץ". הם נדבו סכום להדפסת אחד מספרי המכון, בהידור רב, והפיצו חינם בבתי המדרש. משפחת ס. לא הסתפקו בכך, אלא זכו אותם עוד כמה מבני המקומם, שחפצו גם הם "מליץ יושר" מלמעלה. והנה הגיע היום הגדול, **תקופה לאחר שהתחלו לסייע** למכוון, והם נשענו בבן ذכר. אנשי המכון השתתפו בשמחת הברית כארוח הכבוד, והצדיק רבי דוד אבוחצירה שליט"א כובד בסנדקאות.

מ"שפ' ת. המתינה אף היא שנים לא מועטות לבשורות טובות, שמעה את דבר הישועה, ונדרה אף היא ב-ג' איר ביום ההילולא של מהרא"ל צינצ'ץ, סכום להדפסת הספרים, ונערכה עבורה תפילה ליד ציונו הקדוש בפולין. לאחר כתשעה-חודשים התבשרו כולם על לידת הבת בשעה טובה. כאשר התקופה לוותה בניסים גלויים בכל עניין הבריאות. ככל הרגישיו במוחש, איך יש להם "מליץ יושר" מלמעלה לאורך כל הדריך

ירון. מרחיבות כתוב בהתרגשות רבה לאחר שציפה שנים רבות לילד, בדיקות כאשר חתום על הוראת קבע למכוון - כעבור פחות משנה חבק. כאשר בישר למשפחתו וכל סביבתו על הנס הגדול, אחד החברים גם ה"ם זוג שהמתינו זמן ניכר לזרע של קיימא, מיד חתמו גם הוראת קבע, ואף הם למרבה הפלא נושאנו מיידית! אין לנו מילים לתאר את השמחה והאושר שאנו חשים ורצינו לכתוב לכם זאת!".

لتobot הקוראים הטלפון למכוון לצורך תרומות וישועות: 08-8648989

הגאון הרב משה חורב זצ"ל - נולד בחודש אדר ב' ה'תשכ"ב (1962). מזרע קודש משפחתי חורי מהאי ג'רבה. שושלת יוחסין המגיעה עד הרב הגדול והקדוש חסידא קדישא ופרישא רבינו רחמים חורי זצ"ל (שעל פי המסורת הגיעו לו מלאכים בהקץ), ועל לבטל גזירה קשה שהייתה באי ג'רבה). כבר משלחר נעריו עמדו רבותו על כישרונותיו הבורוכים, זיכרונו הבהיר וגאונותו המפליליה. למד בישיבה התיכונית בכפר מימון. לאחר מכן למד בישיבת 'סא רחמים' ובמהמשך אף כיהן כר"מ בישיבת 'סא רחמים' בבני ברק שנים רבות. זכה להערכתם של רבים מגדולי ישראל, בהם מรณ שר התורה הגאון ר' חיים קניבסקי.

שקייםתו בתורה הייתה יומם ולילה מופלאה. בדרך, בשעת האוכל, במדרגות, במעלית וכו'. גאון אדיר. ענוותן מופלא. שילט ממש בכל תורה כולה بلا גוזמא - ש"ס בבלוי, ירושלמי, ספרא, ספרי, מכילתא, מדרשים, זהור וכו', בבקיאות אדירה ובטלית נטפתה. מי זוכה לשם שיעור או שיחה, היה נפעם ומשתומם מול בקיאותה המדיהה בכל התורה. העיד ממן הגאון ראה הישיבה, ר' מאיר מאוז, "הרabb היה זוכר את כל התלמוד, התנ"ך והמדרשים מילא במיליה!". נפטר ביום שבת קודש ג' אייר ה'תשע"ז (2017) לאחר מחללה קשה. ציונו בבית החיים פונביז' בבני ברק. נטמן ליד קבריו של רבו הגאון רבי משה הלוי זצ"ל. ח' כ-55 שנים בלבד.

אבינו: המקובל הגאון ר' ברוך חורי (cone 'המקובל משרשתו'- המקובל ר' מרדי שרעבי העיד כי מדובר בנשמה גבואה ונקייה, שפעם ראשונה באה לעולם). **אימון:** מרת שושנה (בת הרוב החסיד רבי מגוז סופר). **רבנותינו:** הגאון ר' משה הלוי, הגאון ר' מאיר מאוז, הגאון ר' יצחק ברדא. **מתלמידיו:** ר' אליהו מאדראר, ר' אביה חדוק, ר' אביחי שעדן (עוור העלוון 'בית נאמן'), ר' תומר בוכרץ. **ילדיו:** חמישה ילדים. **ספרינו:** *משה ידבר • אור החמה - לקט מספרי חכמי תונס ויגרא על התורה • שלושה גבעים - כללים שלושה גאוני אשכנז (התוספות יומם טוב, הרש"ש ומחר"ץ חיוט) • כתור תורה - כללים מבעל התוספות בכל הש"ס • תורה מסיני - חידושים על התורה • צפנת פענח - דברים הצפונים המובאים בש"ט, חידושים על הש"ט וההਪתרות ועל התהילים. כמו כן השאיר בכתביהם עוד הרבה חידושים, על הש"ט, התורה, ותשיבות בהלכה.*

ל להן סיפורים המעודדים מ吞 אמר שכטב לזכרו הרב תומר בוכרץ שליט"א- בצעירותו רבני היה מגמגם. אבל מי שהשתתף בשיעורי רבני ראה כי דבריו קולחים מפיו. אם כן, כיצד אירע הנס? רבני עצמו סיפר לתלמידיו ר' אביה חדוק, כי פעם אחת קרא בתמיונות את איגרת הרמב"ן וראה שבסתופה כתוב: "ובכל יום שתקראנה - יונוך מן השמיים כאשר יעלה על ליבך לשאול". ובקשה לדבר אחד האדם ועלתה בידו, ומאותו הזמן סר ממנו הגיגום. **ויהי לפלא!**

ב בזיכרון השבועה סיפר בנו ר' שלמה, שתמיד כשהיה בשולחן שבת גולשים לדבר על אנשים, תיקף היה רבני מעביר נושא, לחידושים ודברי תורה. שבת אחת בחודשי האחرونים כשהיה חלש ולא היה בכוונה לבוא לשולחן שבת, שכטב בחדתו במהלך שבת. אלולים לקראת סוף הסעודה, התאמן לבוא לשולחן על מנת לשמע דבריו תורה על הפרשה מבני. תוך כדי התגליל הדברים לדיבורים שיש בהם שמן של לשון הרע. לפתע הבחינו בנו בדמיות הזולגות מעינוי של אביהם. מיד הם נחרדו, שכן החזיר הנצחי לא מש מפני אביהם ועתה הוא בוכה. הם שאלו את רבני למשמעותו והוא השיב: **"דבר שנזהרתי בו כל חי, כתע לפני הסוף, רצים להכשילני בו."**

ד עוטתו בתורה היו עצומות. סיפר הרב צבי כהן: "יום אחד השתתפנו בשיעורו של ראש הישיבה. לפתע שאל הרב: 'היכן מוזכר במשנה שימושת הסוס על רגליו ומשענת החמור על ידי?'. באוטו הרגע ענה רבני: 'במסכת זבים פרק ד' משנה ז'. ראש הישיבה הנהנה ואמר לכולם: "אשר הישיבה שזכתה בעליו כזה, שידעו ובקי בש"ט בצוורה נפלהה".

ג מה רבה שמחתו של רבני כשהגיעו ים אחד אל בית הגאון הצדיק ממן ר' חיים קניבסקי שליט"א, ואמר לו כי השתמש בספרו כדי למצוא כל מסויים בתוספות, והוסיף ואמר: "הספר יפה מאד וערוך בצורה טובה מאוד". (תורה מסיני- שמות עמ' צ' בהערה)

ה בין התגליל בחלום הלילה אל בתו ואמר לה: "בת", תדע לך שדין שמים קשה מאד, וב"ה יצאתי ממנה זכאי, ותפשו אותי על דבר אחד שקרأتي פעם אחת תהילים ללא ברכות התורה. אך הסכימו להעיר לי על זה, היota שה"תי מעביר על מידותיך".

ו פיר הרה"ג ר' אביה חדוק סיפור שהתרחש בחוה"מ סוכות ה'תשע"ז. רבני דרש בשכונת רוממה בירושלים, וכולם התפעלו מבקיאות העצומה. לאחר הדרשה בא אליו יהוד אחד וביקש ברכה עברו בנו, שכבר נשוי שבע שנים ללא ילדים. בירכו רבני בארכות, ועוד בחודש תשרי ה'תשע"ז נולדה לבנו בת.

ג עמים רבים סופר על ישועות שנשמרו אנסים שתרמו להפצת ספרי 'אור החמה'. עקרות שנפקדו, עסקים שהתואשו ויזוגים לרוחקים. התורם היה משלם עבור כמות של סטיטים אותן היה מחלק בעצמו או שרבינו בעצמו היה דואג להפיץ אותן בבתי מדרשות ובתי הכנסת. רבני שמת אידי עליו וمبرכו בברכה ארוכה משולבת בעשרות פסוקים, ומחזקו באמונה שלימה שזכות חכמי תוכין וגורבה, שחידושיםיהם יתפרסמו על ידו, תעמוד לו לישועה קרובה. (בברכה מהחידושים הוסיף נורף Marshal וקוראם בשם 'אור משה'). במהלך ימי השבעה, בין המנהחים הגיעו זוג עם עגלה תינוק, ואמרו לבני ביתו של הרב, שהתינוק הוא מברכת הרב, לאחר שתרמו להוצאה כמה סטיטים של ספרי 'אור החמה'.

הרב משה חורב זצ"ל

רבי יוסף דב הלוי סולובייצ'יק (הראשון) המכונה ר' יושע בער או 'בית הלוי צ"ל': נולד בשנת ה'תק"פ (1820) בנסוויז. בילדותו למד בת"ת המקומי של ניסוויז. בהיותו כבן 10 נסע לוולוז'ין, שם למד אצל מלמד פרטן עד הגיעו לגיל 13. עם היכנסו למצות התקבל כתלמיד בישיבת לוולוז'ין, שם למד עד חthonנותו. לאחר שנSEMBRA להוראה, החל למסור שיעורים בישיבת במינסק. שם יצא בעולם התורה עד שנΚΑΡΑ 'השאגת אריה השני'. בשנת ה'תרי"ד (1853) החל לשמש כמשנה לרב ישיבת לוולוז'ין (האגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין). בשנת ה'תרכ"ה (1864) התמנה לרבה של העיר סלוצק. בשנת ה'תרל"ה (1875) התפטר מהתפקיד בעקבות מחלוקת עם פרנסי העיר. בשנת ה'תרל"ט (1879) החל לשמש כרבבה של העיר בריסק בליטא. שיטת לימודו הייתה בהריףות ובפלפול. התפרנס בעונותנו המופלאת וחידתו הרבה בכל דקדוק ההלכה. בעל צדקתו וחדס. האמת הייתה נר לרגלו. נפטר ב-ד' איר ה'תרנ"ב (1892). ח' כ-72 שנים. ציונו בבריסק. בנו, ר' חיים מילא את תפקידו כרבבה של בריסק.

סבא (מצד האב): ר' יוסף (אב"ד קובנה). **אבי:** ר' יצחק זאב. **אמו:** מרת רבקה (בת ר' משה כהנא שפירא, רבה של ניסוויז). **נשותיו:** בת חסיד חב"ד מבובריסק (זיווג ראשון-התגרש לאחר שנה שכבר הייתה להם בת), מרת צירל (זיווג שני- בת ר' יצחק עפרון מוולוז'ין), מרת אסתר ביליא רוביינליך (זיווג שלישי- בת ר' משה אליעזר טמקין מורשה). **מרבותיו:** ר' שמישון פרסקו, ר' איצ'לה מוולוז'ין, ר' שלמה קלוגר. **תלמידיו:** בנו, ר' חיים. ר' יהיאל מיכל וליפסון (מח"ס 'שפט הימים'), ר' זלמן סנדר שפירא, ר' נח רביבוץ, ועוד רבים. **ילדיו:** מאשתו הראשונה- בת. **מאשתו השנייה:** ר' אברהם ברוך (רבבה של סמולנסק), ר' חיים (רבבה של בריסק), מרת שיינDEL (ニshaah ל' אריה קרייס מסלוצק), מרת רעלקא (ニshaah ל' חיים יצחק פוקר מיאס). **מאשתו השלישית:** ר' שמחה, מרת פשא רבקה (ニshaah ל' שמואל יצחק יפה). **ספריו:** •**בית הלוי**- ש"ת. על הש"ט רמב"ם, דרישות על התורה והמודדים י"ד הלוי- מוסר.

כאשר רבינו גירש את אשתו הראשונה. הוא דחה בתוקף את 'נדיבות לב' של חותנו, שהבטיח לתת לו, אם יסכים להתגרש. יתר על כן, גם אחורי שנכנע לגורלו ונ暂 גט לאשתו, לא רק שמיין לקחת כסף פיצויים מחותנו, אלא גם לא לחק איינו כל חפץ שקנה חותנו, פרט לטלית. משום כך נותר בלבד פרוטה למחיה. והנה איש מעשי העיר בבריסק הציע לפני, שלימד עם שני בניו המבוגרים שלוש שעות ביום גمرا ודינים, ותיהה משוכרתו - **שלשה חולל כסף לשבוע, בנוסף למגורים עם מזונות ומלבושים, אולם רבינו סירב.**

הגיע אליו גם יידידו הגאון רבי ברוך מרדי אטינגן צ"ל, רבה של בובריסק, כדי לשכנעו שישכום לקבל את העצמות של העשיר ולימד רק למספר חדשנים. אך רבינו סירב. ר' ברוך מרדי חשב כי רבינו לא רוצה למד תורה את בני העשיר אחר ואינו לפוי כבודו. על כן העיר: "לחיות מלמד גمرا ודינים, אין בך ממש פחיתות הכבד! גם ר' חיים מוולוז'ין הוציא אחורי חתימתו את היכוני 'מלמד', להגדשת תוארות ותפקידי". השיב לו הצדיק: "זקני רב' חיים מוולוז'ין היה מלמד תורה לבני עניים, ואף פרנס אותם משלו, שכן מהם יצא תורה בישראל. אבל כבודו מציע לי שאהיה 'מלמד' לבני עשירים, והם יפרנסו אותי, וחוששני מאד, שהתורה שלאלמים בנערותם, תהופיע להם לחוץ בגדיותם לנגעה את הרבנן היושבים על מדין!". ואולם רבבה של בובריסק לא שוכנע בדבריו והמשיך להபיצר בו ולשדרו, שיענה בחוויה להצעת העשיר ללמידה עם בניו. **כשרה הגראי"ד**vr, גמר אומר לגנות לו את הסיבה האמיתית, מדוע אין רוצה למד את בני אותו עשיר וכך אמר:

"סבירני שהעשיר הלהז, אין טובת בניו לנגד עיניו, ואין כוונתו לשם שמיים! שכן מתחירה הוא עם חותני בmseחרו, וגם שונה הוא לו, וחושני, ושRALים לדבר, שככל שעכבי בבריסק ובביחטו דזוקא, אין אלא כדי לknטר בהז את חותני ולנקום בו ובמשפחתו, ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת לגורם להם ביז'ון ולבון ולבור על "לא תעמדו על דם רעך"?". כתעת נוכח רבבה של בובריסק לראות, עד היכן מגעת צדקו של רבינו, ולא הוסיף עוד לדבר אליו בעניין זה. (הראשון לשושלת בריסק)

ב ספר 'דרך שיחה' הובא סיפור מופלא המלמד אותנו על וח"ט הפלאית. הגאון רבי חיים קניבסקי סיפר: הייתה אשה עגונה, שבעה נעלם ולא ידעה, אם הוא חי או שמא השתם ח". באה האשה לפניו ואמר לה: "במה יכול לעזור לך?". אמרה האשה: "רבי, רק תאמר, אם הוא חי". ענה לה: "הוא חי!". שוב שאלה: "ר' רק תאמר, אם הוא השתם". השיב: "לא!", שוב שאלה: "ר' רק תאמר לי, האם יחוור". ענה לה: "הוא יחוור".

לאחר זמן מועט, אכן חזר הבעל בריא ושלם, התפעלו מקורבי הרוב מגודל המופת ומרוח הקודש. כאשר ראה זאת, אמר להם בעונותנו: "אין בה שום מופת כל! מה שאמרתי, שהוא חי, הוא משומש שכל אדם הוא בחזקת חיים, כל עוד לא הוכח אחרת. ומה שאמרתי, שלא השתם, משומש שכל אדם יש חזקת כשרות. ומה שאמרתי שישוב, משומש שגם הוא חי ובחזקת כשרות, מודיע שלא יחוור?".

עד כמה שלט הרוב בכל איבר בגוףו נוכל ללמידה מההיפור המופלא הבא: כאשר חלה בכיבת קיבתת ובובל כאבים עזים במשך שלוש שנים, הורע מצבו והוא נאלץ לעבור ניתוח. הרופאים עמדו אבודי עצות, שכן לא ניתן היה להרדימו לצורך הניתוח מפאת חולשתו, והוא חשש ניכר שייפטר על שלוחן הניתוחיםอลם להמשיך במצב הקיים גם לא ניתן היה. לפיק בקש, שלא ירדימו אותו ויבצעו את הניתוח. הרופאים סירבו בתחילת לקלbet את הרעיון, משומש שתזוזה ואפילו הקטנה ביוטר יכולת להיביאו לקיצו.อลם כאשר הבטיח להם, שלא יזוז במסך הניתוח, הסכימו לקשרו למיטה ולנתחו ללא פעולות אלחוש. במסך כל הניתוח הוא לא השמיע הגה ולא ניסה להזיז אף מאבריו וזאת על אף הכאב העצומים, שאotton ח"ש באוטם רגעים!

רבי יוסף דב הלוי סולובייצ'יק (הראשון) המכונה ר' יושע בער או 'בית הלוי צ"ל': נולד בשנת ה'תק"פ (1820) בנסוויז. בילדותו למד בת"ת המקומי של ניסוויז. בהיותו כבן 10 נסע לוולוז'ין, שם למד אצל מלמד פרטן עד הגיעו לגיל 13. עם היכנסו למצות התקבל כתלמיד בישיבת לוולוז'ין, שם למד עד חתונתו. לאחר שנSEMBRA להוראה, החל למסור שיעורים בישיבת במינסק. שם יצא בעולם התורה עד שנSEMBRA לאשת אריה השני. בשנת ה'תרי"ד (1853) החל לשמש כמשנה לרב ישיבת לוולוז'ין (האגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין). בשנת ה'תרכ"ה (1864) התמנה לרבה של העיר סלוצק. בשנת ה'תרל"ה (1875) התפטר מהפקיד בזקנות מחלוקת עם פרנסי העיר. בשנת ה'תרל"ט (1879) החל לשמש כרבבה של העיר בריסק בליטא. שיטת לימודו הייתה בהריפות ובפלפול. התפרנס בעונותנו המופלאת וחידתו הרבה בכל דקדוק ההלכה. בעל צדקתו וחדוד האמת הייתה נר לרגלו. נפטר ב-ד' אייר ה'תרנ"ב (1892). ח' כ-72 שנים. ציונו בבריסק. בנו, ר' חיים מילא את תפקידו כרבבה של בריסק.

סבא (מצד האב): ר' יוסף (אב"ד קובנה). **אבי:** ר' יצחק זאב. **אימון:** מרת רבקה (בת ר' משה כהנא שפירא, רבה של ניסוויז). **נשותיו:** בת חסיד חב"ד מבובריסק (זיווג ראשון-התגרש לאחר שנה שכבר הייתה להם בת), מרת צירל (זיווג שני- בת ר' יצחק עפרון מוולוז'ין), מרת אסתר ביליא רוביינליך (זיווג שלישי- בת ר' משה אליעזר טמקין מורשה). **מרבותיו:** ר' שמישון פרסקו, ר' איצ'לה מוולוז'ין, ר' שלמה קלוגר. **תלמידיו:** בנו, ר' חיים. ר' יחיאל מיכל ולפסון (מח"ס 'שפט הימים'), ר' זלמן סנדר שפירא, ר' נח רביבוץ, ועוד רבים. **ילדיו:** מאשתו הראשונה- בת. **מאשתו השנייה:** ר' אברהם ברוך (רבבה של סמולנסק), ר' חיים (רבבה של בריסק), מרת שיינDEL (ニshaah ל' אריה קרייס מסלוצק), מרת רעלקה (ニshaah ל' חיים יצחק פוקר מיאס). **מאשתו השלישית:** ר' שמחה, מרת פשא רבקה (ニshaah ל' שמואל יצחק יפה). **ספריו:** •**בית הלוי**- ש"ת. על הש"ט רמב"ם, דרישות על התורה והמודדים י"ד הלוי- מוסר.

ג עם אחת נכנס לחתונות ווערכיהם בה חיפוש מדוקדק. האיש אשר בחנותו תימצא סוחרת מובהחת צפוי הוא לעונש גלות לסייע. מכיוון שעורבים מחנות לחנותות ווערכיהם בה חיפוש מדוקדק. השקר, מפחד אני מאי מאי כיוון שבחנותוי נמצאת סוחרת מובהחת בכמות גדולה, ומהו אוכל לעשות כתעת?". רבניו ניגש לארון הספרים ושלף משם את הספר 'פש החימ' לר' חיים מוולוז'ין, והחל לשנן עם האש את הסגולה הנפלאה. לאחר שענטים רצופות של שינון הסגולה, הופיעה האישה בבית הרב וכשהיא מלאת שמחה גדולה פנתה לבעה ואמרה: "אריך היה הנס? סיפורה: "כשהגיע עת הצהרים ס"י מו השוטרים לבדוק את החנותה הסמוכה לחנותנו, אז החליטו לעשות הפסיקה, וכך סיידעו היכן להמשיך ולהפוך אחר הפסיקה, עשו סימן אדום על חנותנו. כסימנו את הפסיקה ניגשו לחנותות ואמרו: "עד כאן חיפשנו ועלינו להמשיך מהחנותה הבאה!" וכן דילגו על חנותנו.

וכדי לזכות את הרבים נעתיק את הסגולה הנפלאה שכתב ר' חיים מוולוז'ין בספרו, ידועה ומפורסמת היא מאוד שאף בשנות השואה ובכל עת צרה וצקה, כל מי שנצמצם לsegueלה זאת זכה וראה ישועות בכל העניינים ללא יוצא מן הכלל. וזה לשון הזhab של הרב: "ובאמת הוא עניין גדול וsegoleה נפלה להסתיר ולבטל מעליי כל דינים, וכל רצונות אחרים שלא יכולו לשלוט בו, ולא יעשו שום רושם כלל, כשאדם קובל בלבו לאמור: הלא ה' הוא האלוקים האמתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כוח בעולם וכל העולמות בכלל, והכל מלא רק אחדות הפשטות יתרברך טמו. ומבטל בלבו בטול גמור ואני משגיח כל על שום כוח ורצוין בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון ייחד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתרברך בידו שטמלה יתבטל מעליי כל הכוחות וכל הרצונות שבועלם שלא יוכל לפעול נגדו כלל!!!".

ג עם, בערב תשעה באב, בא אישת אחת לבית רבניו ושפכה לפניו את יגונה וצערה: "רבניו, אישת שרחה אני זהירה בדת משה. מיום שנכנסתי לחופה מתקינה אני בכל ערב תשעה באב אטריות לסעודה המפסקת, כנהוג בישראל. ואילו היום נטרפה עלי השעה ואירעה לי תקללה, בעונותוי. גיבלי עיטה על מנת לעשות אטריות, ושכחתי ועשיתי פתיתים!". "קר?". - השים עצמו הגאון מתהמה - "אכן שאלה חמורה!". הוא קם והחל מדף בספר עבה שהוציא מהארון, מקמט מצחו כיושב על מדוכה קשה. כמובן, הנוכחים שם תוהים ותמהימים.

לאחר שעלה קלה השיב לאוותה אישת: "הפטיתים מותרים באכילה, אלא שעלייך לקבל על עצך שמאן ולהבא תהי זהירה בכל ערבע תשעה באב להתקין אטריות לסעודה המפסקת!". משיצאה האישה הביעו הנוכחים את תמייתם: "מה ראה רבנו לעשות קלה שבקלות חמורה שבחומרות?". השיב הרב: "דברים פשוטים. אישת זו פיה העיד בה שהדיוטה היא, ואם אדחה אותה ברגע למצאי מכשילה לעתיד, שלא תבוא עוד לשאול שאלת חכם אף על גוף דעת משה וישראל". (משלוחנו של בית-הלוי)

ה עשה עם רבניו שנצע פעם ברכבת יחד עם כמה יהודים. כשהגיעו זמן תפילה מנוחה, ביקש להתפלל מנוחה בצדבור ולאסוף מנין. אולם בקרון היו רק שמונה יהודים חרדים. היו עוד שניים מ'המשכילים'. **cashmenu shorav rotshe lezrefem lemanin**, התהממו ויצאו לקירון אחר. חישש הגאון כי זמן התפילה עברו, וכך נאלצו השמונה להתפלל ביחידות. לאחר שזמן התפילה חלף, חזרו השניים לקירון. אמר רבניו בקהל רם, כדי שישמעו כל היהודים שבאותו קירון. "כל ימי תמהתי על שאמרו חז"ל, שככל קר הרבה עדרי צאן ובקר הרוי לעקב אבינו, עד שהיה זקוק לרבות כלבים כדי לשמור על העדרים, ואם כן, כshallach יעקב מנוחה לעשו אחוי מכל הבעמות: עיזים, תישים, רחלים, אילים, פרים, פרות, עירומים, אתונות וgamlim. מודיע לא שלח עם המנוחה הזאת כלבים לשומר על העדרים האלה? אבל עשיין מצאי פיתרון לקושיה. רotshe יעקב אבינו לצרף גם כלבים אל המנוחה". (ויאמר אברהם)

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של הצדיקים או של הקברים או אם לא שמננו את תמונת הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העلوן ישירות למייל, יש לשלוח בקשה **PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
עלון 'פנוי עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פנוי עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה ה"ז ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף לייאור בן דליה אפרת ומשפתו
והצלחה בכל העניים וכן בחינוך הילדים